Ба ҳамаи одамон хушбахтӣ меоянд.
Аммо на ҳама табассум мекунанд.
Биёед табассум кунем, то хушбахтӣ
ба ҳама табассум кунад

(Исламов С.)

ҲАЗЛҲОИ ДЕМОГРАФӢ

Душанбе - 2021с.

УДК: 314.12 (575.3)

И–632

Ҳазлҳои демографӣ. Нашри 2–юм (мураттиб Саъдулло Исламов). Душанбе - 2021. – 68 с.

Китоб натиҷаи ҷамъоварии бисёрсолонаи маводи марбут ба ҷанбаҳои ҳаҷвии демографияи оила ва ҷомеа мебошад. Кор дар мавзӯи мазкур дар амалияи ҷаҳонӣ бори аввал ба нашр мерасад. Бисёр маводҳои пешниҳодшуда метавонанд барои хонандагон шинос бошанд. Аммо мақсад аз нашри кори мазкур бори дигар табассумро дар чеҳраи хонанда ба вуҷуд оварда, ба ин васила бахшидани хурсандӣ ба одамон мебошад.

Китоб барои ҳамаи онҳое, ки мехоҳанд ханда кунанд, ва маҷбур кунанд онҳоеро, ки намехананд, табассум кунанд, пешкаш гардидааст.

This book is the result of collections of materials for several years regarding humorous aspect of stories on demography of families and society. This publication is the first experience in the world. Some of the materials may be familiar to the reader. But the purpose of the publication is to make the reader smile and laugh, give the people happiness.

This book is for all, who wish laugh and smile compare to those who do not laugh.

ISBN 978–99975–73–14–8

© Исламов С.И., 2021

САРСУХАН

Дар лаҳзаҳои хурсандиӣ аз олимон, мутахассисон, одамони касбу кор, ҷинс ва синну соли гуногун аксар вақт ақвол, муколамаҳо, ҳикояҳои ғайримуқаррарӣ ҷолибро шунидан мумкин аст, ки ҳар яки моро бе табассум гузошта наметавонанд. Аз ин ҷиҳат, чунин маҷмӯаҳо, аз қабили «Математикҳо ҳазлу шӯхӣ мекунанд», «Физикҳо ҳазлу шӯхӣ мекунанд» ва ғайра эътироф ва шуҳрати умумро ба даст овардаанд.

Аммо, мутаассифона, дар чунин соҳаи муҳими фаъолияти мо, ба монанди демография, чунин нашрия вуҷуд надорад. Зимнан, зиндагии ҳаррӯзаи мо, хоҳ дар хона, хоҳ дар коргоҳ, хоҳ дар кӯча, хоҳ дар дақиқаҳои фароғат ва ғайра бо далелҳои шодмонии марбут ба соҳаи демографияи оила ва ҷомеа саршор аст.

Дар маҷмӯаи мазкур бори аввал ҳикояҳо ва муколамаҳои демографие ҷамъоварӣ карда шудаанд, ки дар тӯли 30 соли охир дар матбуоти даврӣ ба нашр расида, дар радио ва телевизион пахш шуда, аз нақлҳои ҳамсӯҳбатон, аз маводи фолклори мардумии тоҷик, аз эҷодиёти мураттиб оварда шудаанд, ки мураттиби маҷмӯаи мазкур бо онҳо шинос буд.

Фикри нашри ин гуна маҷмӯа ба демографи машҳур, профессор А. Я. Боярский тааллуқ дорад. Аммо дар зиндагиаш имконияти татбиқи ин ғоя набуд. Бо мурури чандин сол ва ба қадри ҷамъ шудани маълумот, мо имрӯз ин маҷмӯаро барои хонандагони худ бо забони тоҷикӣ пешкаш мекунем.

Шояд профессор Боярский А.Я. ғояи худро ба тариқи дигар амалӣ мекард. Ин нашри аввал аст. Дар оянда маҷмӯаи мазкур дубора интишор шуда, пурра гардида, такмил дода мешавад, то барои одамон табассум бахшад.

Ба ҳамаи ин рафиқон арзи сипосу миннатдорӣ баён карда, ба ҳамкории минбаъда дар чунин соҳаи муҳим ва нави фаъолият, ба монанди «Ҳазлҳои демографӣ » умедворем.

Ҳаёт – ин илм аст,
Зиндагӣ бошад, - санъат.
Бояд бо санъат зиндагӣ кард.

С. Исламов

ИЗДИВОҶ

Сенори сарватманди пиронсол ба арӯси ҷавон мегӯяд:

– Азизакам, ман бояд туро пешакӣ огоҳ кунам, ки ман шахси комилан солим нестам: ман гайморит, гепатитҳои музмин, стенокардия ... дорам.

– Ва пас чиро ту надорӣ, азизам? – сухани ӯро мебурад арӯсаш.

– Дандонҳоро.

***

– Гӯш кун, азизам, ту ягон бор аз рӯйи муҳаббат издивоҷ кардаӣ?

– Не, аз рӯйи муҳаббат ман танҳо ҷудо мешавам.

***

Бибӣ ба наберааш мегӯяд:

– Наберачон, ман мехоҳам, ки дар зиндагиат муҳаббати бузург ва ягона дошта бошӣ.

– Шумо онро дошта будед?

– Бале. Маллоҳон (матросҳо).

***

– Ман арӯсшавандаамро рад мекунам, – гуфт духтар ба модар.

– Чаро?! – Пурсид таачубомез модар.

– Ӯ ба Худо бовар надорад, ва дирӯз гуфт, ки дӯзах вучуд надорад.

– Худои ман, як рӯз пас аз издивоч вай дӯзахро бо чашмони худ мебинад, – гуфт модар, духтарашро тасаллӣ дода.

***

Зан дар идораи издивоч талаботро барои шавҳар шарҳ медиҳад:

– Вай бояд табиатро дӯст дорад, ба ман қиссаҳои хандаовар, хабарҳо нақл кунад. Ва ҳеч гоҳ суханамро набурад.

– Хонум! Ба шумо телевизор лозим аст.

***

– Шунидам, ки Абрам оиладор шудааст. Шумо чӣ фикр доред, аз рӯйи муҳаббат ё аз рӯйи ҳисоб?

– Ҳам ин, ҳам он. Вай духтарро аз рӯйи ҳисоб ва пулро аз рӯйи муҳаббат гирифт.

***

– Шумо аҷаб зебо менамоед, азизам! Ва он «ду нуқси хурд», ки шумо дар эълони издивоҷ дар бораи онҳо навиштаед, куҷоянд? – Яке дар кӯдакистон, дигаре дар боғчаи кӯдакон ...

***

Дар оилаи фаронсавӣ духтар ба шавҳар мебарояд. Пеш аз аввалин шаби арӯсӣ, модар ба навхонадор мегӯяд:

– Агар ба шавҳарат пеш аз хоб даҳ устритса бидиҳӣ, то бихӯрад, пас ту шаби фаромӯшнашаванда хоҳӣ дошт.

Духтар он чиро, ки модараш гуфт, кард. Субҳ вай аз хонаи хоб ғамгин мебарояд. Модар аз ӯ мепурсад:

– Хуб, чӣ тавр?

– Танҳо чаҳор устритса кор дод.

***

Ду пирдухтар дар рӯи ҳавлӣ дар харак нишаста, лабҳои худро маъюсона ба ҳам баста, хурӯсеро мушоҳида мекунанд, ки яке аз мокиёнҳоро таъқиб карда, ба ҳеҷ ваҷҳ

ба он расида наметавонад. Мокиён дар атрофи хона ду маротиба давида, ба кӯча гурехта, ба зери чархи мошини боркаш меафтад.

– Вай маргро афзал донист, – мегӯяд яке аз пирдухтарон бо рӯҳбаландӣ.

***

– Духтур, ман аз беқувватии ҷинсӣ азият мекашам.

– Чунин духтари ҷавон, зебо? Номумкин аст. Ва дар чӣ ин ифода меёбад?

– Ман наметавонам ягон мардро рад кунам.

***

Ду араб:

– Ман занонеро, ки бо варзиш машғул мешаванд, дӯст медорам.

– Ман ҳам. Ба наздикӣ ба дастаи занонаи волейбол хонадор шудам.

***

Донишҷӯдухтари навҷавон аз фанни иқтисоди сиёсӣ имтиҳон месупорад. Вай як даста шпаргалкаҳоро навишта, барои ҷавоб додан меравад.

Ба ӯ савол дар бораи Адам Смит мерасад. Ҳамааш хуб аст, аммо дар шпаргалка духтар барои кӯтоҳӣ А.

Смитро навиштааст, ва акнун вай аз ҳаяҷон номи пурраи иқтисодчиро фаромӯш кардааст. Омӯзгор мепурсад:

– Пас А. Смит чӣ ном дошт?

Духтар дудила мешавад, ва омӯзгор тасмим мегирад, ки луқма партояд:

– Хуб, ба хотир оред, марди аввал чӣ ном дошт?

Донишҷӯ чашмҳои бегуноҳро ба сӯи профессор бардошта, пичиррос мезанад:

– Валера ...

***

– Чаро шумо аз зиндон гурехтед? – мепурсад полис аз маҳбус.

– Ман мехостам оиладор шавам.

– Хм ... Шумо фикри аҷибе дар бораи озодӣ доред.

***

Ҳамсарон ба дӯстон шикоят мекунанд:

– Мо гурбаамонро ахта кардем, аммо он аздусар шабҳо нопадид мешавад.

– Чӣ хел?

– Ба сифати мушовир.

***

– Оча, мо имрӯз бо Анвар баҳс кардем, мегӯяд духтар.

– Ба фикри шумо, кадоме аз мо бояд гузаштҳ кунад?

– Пеш аз тӯй ту, – ҷавоб медиҳад модар.

***

– Медонед, духтари маро якбора ду ҷавон хостгорӣ карданд: муҳандис ва духтур. ...

Наход?

Ва ба кӣ хушбахтӣ хандид?

– Ба духтур. Духтарам муҳандисро интихоб кард.

***

Ҷавонон барои сабти издивоҷ ба идораи сабти аснод омаданд.

– Оё шумо ба чунин як рӯйдоди муҳим дар ҳаёт хуб омодагӣ дидед? – дар онҷо мепурсанд.

– Албатта! Сӣ литр самогон тайёр кардем, ҳаждаҳ қуттӣ май харидем, ҳар гуна ҳасиб дуд додем...

***

– Ту маро дӯст медорӣ?

– Бале!

– Мо кай оиладор мешавем?

– Мебахшӣ, вале мавзӯи сӯҳбатро ин тавр якбора тағйир додан мумкин нест.

***

Падар ба духтараш мегӯяд:

– Имрӯз ба ман як ҷавон занг зад ва гуфт, ки барои пурсидани дасти ту меоям.

– Чӣ тавр, танҳо як нафар?

ОИЛА ВА ҲАЁТ

Ҷавоне мактаби олиро хатм намуд. Аммо дар вакти наҳории нисфирӯзӣ дар ошхона, доимо ба мутолиаи китобу рӯзнома машғул мешуд.

Рӯзе пешхизмат ба ҷавон гуфт:

- Ту маълумоти олӣ ва ихтисоси хуб дорӣ. Оё хондани ту кифоя нест ?

Ҷавон чунин ҷавоб дод:

- Зиндагӣ, ин омӯзиш аст.

Агар соате наомӯзӣ, як рӯз аз зиндагӣ қафо мемонӣ.

***

Агар дар вақти таҳсил баҳои ду гирифтӣ,
онро дар давоми дарсҳо ислоҳ кардан мумкин.
Аммо, агар зиндагӣ ба ту баҳои ду гузорад,
Онро ислоҳ кардан хеле мушки ласт. Аз ин ҷо,
Бояд кӯшиш ба харҷ дод, ки дар дарси зиндагӣ
Баҳои ду нагирӣ !

***

Мусаллаҳ аст, аммо бехатар,
Импотент

***

– Хуб, зиндагӣ чӣ хел аст?

– Донишкадаро хатм карда, дар ҷустуҷӯи зани семарҳилавӣ ҳастам.

– Ин боз чӣ хел?

– Ин тавр. То ки дар меҳмонӣ зебосанам, дар ошхона – соҳибхоназан ва дар бистар маъшуқа бошад. Се сол гузашт.

– Хуб, чӣ хел, зани семарҳилавӣ ёфтӣ?

– Ёфтам. Вале дар ӯ аз рӯйи марҳила ҷунбиш вуҷуд дорад.

– Ин чӣ хел?

– Ин тавр. Дар меҳмонӣ – маъшуқа, дар ошхона – зебосанам, ва дар бистар бошад, – соҳибхоназан.

***

Марди оиладор ба дӯсти муҷаррадаш мегӯяд:

– Ман аҷоиб зиндагӣ мекунам. Ба хона меоӣ, ҳама чиз тоза, ба тартиб даровaрда шудааст, дар болои миз хӯроки нисфирӯзӣ, зан дар назди оташдон, зебо, меҳрубон, бодиққат ва чиррос мезанад, чиррос мезанад, аблаҳ!

***

Одамхӯр субҳ ба ҳамсараш шикоят мекунад:

– Оҳ, ман чи шабе доштам: як вақт дилам дард мекард, як вақт бибии хӯрдашуда хотирамро тарк намекард, як вақт виҷдонам азоб медод.

– Чанд маротиба ба ту гуфтам: шабона зиёиёнро нахӯр!

***

Аз як мард дар ҷои кор мепурсанд:

– Чаро шумо дар ҷои кор ин қадар зиёд менӯшед?

– Ин дар ман меросӣ аст.

– Аз ҷониби падарӣ?

– Не. Хушдоман вафот кард ва ҳафт хуми шишагӣ самогон боқӣ гузошт.

***

– Падари ман мегӯяд, ки дар зиндагӣ додан аз гирифтан беҳтар аст! – мегӯяд писарбача дар синф.

– Принсипи хеле хуб дар зиндагӣ! – ӯро таъриф мекунад омӯзгор. – Падари ту кист?

– Ӯ боксёр аст, Марванна.

***

Ду дӯст мулоқот мекунанд.

– Ман дирӯз дар казино сад ҳазор доллар бурд кардам!

– Занат, эҳтимолан, хурсанд шуд!

– Зан аз шодӣ гунг шуд.

– Худовандо, чӣ қадар хушбахтӣ якбора.

***

Мардро занаш тарк кард, ҳама чизро гирифт. Ӯ комилан ғамгин шуд ва қарор кард, ки худро ба дор овезад. Вай давр зада, ресмон, курсиро ҷустуҷӯ карда, ба болои он баромада, ресмонро баста, қарор дод, ки бори охир ба атроф нигарад. Ва ногаҳон дар ҷевон шишаи арақ ва сигорро дид.

– Ва чаро ман худро бояд ба дор овезам? Зиндагӣ дуруст шуда истодааст ку ...

***

Шавҳар бо оҳанги норозӣ ба занаш:

– Чаро шим то нимаш дарзмол карда шудааст?

– Боз чӣ қадар аз шумо хоҳиш кунам, ки сими дарзмолро дароз кунед ...

***

Духтар ҷавонеро ба меҳмонӣ даъват кард. Мизи фаровон, май, мусиқӣ паст навохта истодааст. Пас аз хӯроки шом хонум сари худро ба қафаси синаи интихобкарда хам карда, ба ноз пичиррос мекунад:

– Акнун ту аз они манӣ, шӯй !

– Ҷавон аз ҷояш хеста, табақчаи холиро тела дода, мегӯяд:

– Худат бишӯй !

***

Зан ба сафари хизматӣ рафт. Шавҳар ба дӯсти худ шикоят мекунад:

– Кӯшиш кардам, ки аз рӯйи китоби хӯрокпазӣ чизе пазам ... Беҳуда.

– Чаро?

– Ҳар як номгӯй бо ҳамон як чиз оғоз меёбад:

– «Табақчаи тозаро гиред ...»

***

- Ту аз ақл бегона шудӣ?. Чаро ту либоси сиёҳро ба бахр мегирӣ?

– Кас бояд ҳамеша ба инобат гирад. Шавҳари ман шино карда наметавонад! ...

***

– Майзадаи ту чӣ хел аст? Боз шабонаҳо пул дар казино ва тарабхонаҳо харҷ мекунад?

– Не. Ман бо ӯ гуфтугӯи ҷиддӣ доштам ва ҳоло ӯ аменӯшад, тамокукашӣ намекунад, ба тарабхонаҳо

намеравад. Вай оромона дар шуъбаи эҳёгарӣ хобидааст.

***

Шавҳар пас аз кор ба диван меафтад. Рӯзнома мехонад. Зан:

– Дароз кашидаӣ, мехонӣ, кӯдакон бошанд хӯрок нахӯрдаанд, чиркин ...

– Инҳояшро бишӯем, ё навҳояшро созем?

***

Марде ба тарабхонае омада, ба пешхизмат мегӯяд:

– Бародар, барои ман тухмҳои аз ҳад зиёд бирёншуда, як пиёла қаҳваи хунук оварда, сипас дар муқобили ман нишаста, бо суханони охирин сарзаниш кун! Ман ба ту дусад доллар медиҳам

– Чаро ин ҳама ба шумо даркор аст?

– Дарди дилам ба ёди зани аввалинам шиканҷа дод!

***

Падар се духтари ба камолрасида дорад, бегоҳ занги телефон. Падар гӯшакро бардошта, овози навозишкоронаи мардонаро мешунавад:

– Ин ту ҳастӣ, қурбоққачаи ман?

– Не, ин соҳиби қурбоққача аст.

***

Писар аз падари афсараш мепурсад:

– Миёни милтиқ ва пулемет чӣ фарқ аст?

– Назаррас! Ба ёд ор, ки чӣ гуна ман гап мезанам ва чӣ гуна модарат гап мезанад.

***

Зани Абром вафот мекунад ва ӯ барои додани эълон ба рӯзнома меояд. Аз рӯйи тарофи ҳадди ақал пардохт карда, матнро менависад: «Соро мурд». Ба ӯ гуфтанд:

Аммо бо нархи ҳадди ақал, шумо метавонед эълонро аз чор калима диҳед. Он гоҳ илова кунед: «Москвич» мефурӯшам.

***

– Зани ман дар кучое хондааст, ки ҳама чизи хомро хӯрдан фоиданок аст.

– Зани ман ҳам хӯрок пухтанро дӯст намедорад.

***

Пиразани очингзадае дар наздикии метро офтобпараст мефурӯшад:

– Донаҳои офтобпараст аз Чернобил! Донаҳои офтобпараст аз Чернобил! Аз назд нагузаред, биёед, бигиред! Марди солхӯрдае, ки ба коргар монанд буд, таваққуф мекунад.

– Ту чӣ, бибӣ, магар девона шудаӣ? Кӣ инҳоро мегирад?

– Боз чӣ хел ҳам мехаранд! Ман халтаи охиринро тамом карда истодаам.

– Магар ин ки аз ақл бегона шудаанд. Хуб, бо онҳо чӣ кор мекунанд? Чаро мегиранд?

– Кӣ барои сардор, кӣ барои хушдоман ва кӣ барои зани дӯстдоштааш ... – Донаҳои офтобпараст аз Чернобил! Донаҳои офтобпараст аз Чернобил!

***

Зан аз кор бармегардад. Ба диван баромада, пойҳояшро чамъ карда, ба шавҳараш, ки фаршро мешуст, нигариста мегӯяд:

– Ту медонӣ, азизам, директор гуфт, ки ба хотири ман ӯ омода аст оилаашро тарк кунад ... Аммо, албатта, шӯхӣ мекунад ...

– Ё шояд, не? – бо умед дар садояш пурсид шавҳар.

***

Субҳ марде ба кор меояд ва ба дӯстонаш нақл мекунад:

– Дирӯз ман ба назди зани шиносам рафтам, танҳо ба бистар омодагӣ гирифтем, ки шавҳараш занги дарро пахш кард. Вай ба дасти ман дарзмолро дода мегӯяд: «Либосҳоро дарзмол кун!»

Вақте шавҳар медарояд, вай ба ӯ мегӯяд, ки ман аз бюрои хизматрасониҳои хайриявӣ ҳастам. Бубин, чӣ тавр доно! Ва ман маҷбур шудам, ки як тӯда либосро дарзмол кунам ... Дар ҳамин ҳол яке аз дӯстони ман баланд механдад:

– Ман медонам, ки ту дар куҷо будӣ. Як рӯз пеш аз он ман дар он ҷо тамоми либосро шуста будам!

***

Павло хонадор мешавад ва аз ҳамсараш мепурсад:

– Ва кӣ калони мо хоҳад буд?

– Ин кори оддист, ҷавоб медиҳад ӯ, ҳам калон, ҳам хазиначӣ, ҳам сардори хоҷагӣ ман хоҳам буд. Штати оилавиро васеъ кардан маънӣ надорад.

***

Зан ба хона омада, шавҳарашро дар бистар бо зани ношинос мебинад:

- Оҳ, ин чӣ ... дар бистари ман?» – таҳдидомез мепурсад зан.

- Ту бовар намекунӣ, азизам, аммо онро ҳамчун тӯҳфа аз мағоза барои харидорӣ кардани ин матрас ба ман доданд.

***

– Азизам, – мепурсад зани шавҳар, оё ту ба тӯтии мо истифодаи калимаҳои қабеҳро омӯхтӣ?

– Ҳаргиз не, ман, баръакс, ба ӯ фаҳмондам, ки кадом калимаҳоро талаффуз кардан мумкин нест.

***

Шавҳар маст ба хона меояд. Дарро мекӯбад ва занаш мепурсад:

– Кист дар он ҷо?

– Кунда.

Вай дарро намекушояд. Баъд боз дарро мекӯбад. Зан мепурсад:

– Кист дар он ҷо?

– Кунда.

Зан фикр мекунад ва дарро мекушояд. Шавҳар ба пушт афтода, мегӯяд:

– Акнун арра кун!

***

Як халабони (летчик) маст ба хона меояд. Дарро мекӯбад. Занаш мепурсад:

– Кист дар он ҷо?

– ИЛ–62 фурудро талаб мекунад.

– Роҳ намедиҳам, ту мастӣ ...

– Пас ман ба фурудгоҳи эҳтиётӣ парвоз мекунам.

– Субҳ дарро мекӯбад.

– Кист дар он ҷо?

– ИЛ–62 фурудро талаб мекунад.

– Шумо бояд интизор шавед, то ки ЯК–40 парвоз кунад.

***

Падари ҷавон писари хурдашро оббозӣ медоронад.

– Ана мебинӣ, падар низ туро оббозӣ доронида метавонад, – мегӯяд ӯ.

– Ва ту фикр мекардӣ, ки мо бе модар илоҷ надорем ...

– Бале, падарҷон, танҳо модарам ҳамеша пойафзоли маро мекашад.

***

Шавҳари маст ба хона омада, дар торикӣ дар остона андармон шуда, баъд фарёд мезанад:

– Занак, ба дашном додан оғоз кун, вагарна ман катро намеёбам.

***

– Модар, оё ин шубаро барои шумо падарам харидааст?

– Агар ман ба падари ту умед мебастам, пас ту ҳам намешудӣ.

***

– Духтарам! Дар синну соли ту ман рӯзнома мебурдам!

– Ин аллакай кӯҳна шудааст, модарҷон. Ман барои худ картотека рост кардам.

***

Духтари ҳаждаҳсола субҳидам ба хона бармегардад. Дар остона модараш ӯро пешвоз мегирад:

– Аз барои Худо! Ту дар куҷо будӣ? Ман дар синну соли ту ...

– Дар «синну соли ман», модарҷон, ман аллакай шашмоҳа будам.

***

Дорое рӯзи тӯи арӯсӣ ба духтари зару зевар-пӯшаш нигариста гуфт:

- Ба духтари мо боз чӣ намерасад ?

Афандӣ, ки дар он ҷо буд, гуфт:

- Ақлу фаросату ҳунар.

***

Табиб:

- Аз кай боз дарди гӯш шудаед ?

Бемор:

- Аз рӯзе, ки хонадор шудам.

***

- Як гурӯҳ духтароне ҳастанд, ки ба шавҳар баромадан намехоҳанд:

- Онҳоро аз куҷо медонӣ?

- Ман ба ҳамаашон таклиф намуда, ҷавоби рад гирифтам.

***

Профессор Браун ба маърӯзаи навбатӣ тайёрӣ медид.

- Азизам ! – нидо кард ӯ ба занаш – Қалами ман канӣ ?

- Дар паси гӯшат. – ҷавоб дод зан.

- Ман ниҳоят банд ҳастам, дар паси кадом гӯшам? – бо асабоният пурсид профессор.

ОИЛА ВА ХУШДОМАН

Ҳангоми имтиҳон дар факултети ҳуқуқшиносӣ аз донишҷӯ пурсида шуд:

– Бигамия чист?

– Бигамия, – ба шпаргалка менигарад ҷавон, – ин мавҷудияти ду зан аст!

– Ва барои ин чӣ гуна ҷазо таҳдид мекунад? – мепурсад профессор, шпаргалкаро аз бача гирифта.

– Ин ҷиноят бо мавҷудияти ду хушдоман ҷазо дода мешавад!

***

Хушдоман ба домодаш як баста пул дода мегӯяд:

– Чӣ тавре ки мехоҳӣ, тоб хӯр, аммо манро дар Майдони Сурх дафн кун! Мард меравад ва танҳо бегоҳ, бидуни пул, вале қаноатманд, бармегардад:

– Ман ҳамаро тахт кардам. Чӣ тавре ки мехоҳед, тоб хӯред, аммо маросими дафн пагоҳ соати дувоздаҳ аст.

***

– Чаро ту ин қадар хурсандӣ?

– Ман ид дорам.

– Наход занат таваллуд кардааст?

– Беҳтар

– Мерос гирифтӣ?

– Баландтар гир

– Пас ман намедонам.
– Хушдоманамро трамвай зер кард.

***

Падар ва писар офтоб мехӯранд, хушдоман бошад, оббозӣ карда истодааст. Ногаҳон ӯ ғарқ шудан гирифт.

– Бубинед, – фарёд зад писар, – бибӣ даст афшонда истодааст!

– Чаро чунин дод мезанӣ, писарам! Ту низ даст афшон!

***

Зан ба шавҳар:

– Барои чӣ шумо ин қадар бетарбия ҳастед! Модар ба меҳмонӣ меояд – шумо ӯро ба ҳеҷ куҷо ба тамошо намебаред!

Шавҳар:

– Фоидааш канӣ, вай аз ду сар роҳи бозгаштро меёбад.

***

– Дирӯз ҳамсарам бемор шуд ва имрӯз модараш барои нигоҳубини ӯ омадааст.

– Бале, бадбхатӣ ҳеҷ гоҳ танҳо намеояд!

***

Хушдоман домодро ба духтараш ситоиш мекунад, ва ӯ бошад, ба ғазаб меояд:

– Бас кунед, оча! Вай пир, зишт, нописанд аст ... Ӯ танҳо як фазилат дорад – пул!

– Хуб, чаро танҳо якто, духтарам? Нуқси дил чӣ?

МУҲАББАТИ ОИЛАВӢ

Ду профессор, олимони соҳаи атом, дар тарабхона нишастаанд. Зане бо қадду басти зебо аз наздашон мегузарад. Як профессор, ба сӯи хонум ишора карда, бо ваҷд ба дигараш мегӯяд: – Ваҳ, чӣ қадар атомҳо ҷолиб гурӯҳбандӣ шудаанд!

***

Зиёфат дар Гурҷистон. Пиёлагардон:

– Биёед, барои мардҳо бинӯшем!

– Бе онҳо занон ҳамчун моҳии бе об мебошанд!

Зани хашмгин, 60 сола:

– Чӣ тавр «моҳии бе об»?! Ман тамоми умр бе мард зиндагӣ кардам, ва ҳамааш хуб!

Пиёлагардон:

Мо барои моҳии тару тоза менӯшем ...

***

Шавҳарро тамоми умр шубҳаҳо ба садоқати занаш азоб медоданд. Пеш аз маргаш, бар асари беморӣ шикаста, вай аз ӯ мепурсад:

– Мебинӣ, ман мемирам. Иқрор шав, оё ту ба ман хиёнат карддаӣ?

– Бале, албатта, ҳамин тавр ман ба шумо иқрор мешавам: хуб аст, агар бимиред, ва агар не?

***

Зани ҷаноби пирамард ҷавон ва зебо вафот мекунад. Ҷаноб дар маросими дафн далерона ва устуворона рафтор мекунад. Дар мавриди дӯстдоштаи собиқи ҳамсараш бошад, вай бо овози баланд гиря мекард, ва пинҳон нашуда, дар бораи талафоти худ ҳарф мезад. Ҷаноби пиронсол оромона инро мушоҳида карда, пас аз маросими дафн ба назди ҷавон омада, бо ҳисси дилсӯзӣ ба ӯ мегӯяд:

– Рӯҳафтода машав, дӯстам, ман мехоҳам боз хонадор шавам ...

***

Дар як деҳаи Афғонистон марде дар кӯча роҳ мерафт, пеш аз ӯ занаш қадам мезад. Пирамарде ба муқобили ӯ меомад.

– Ҳой Абдул, оё ту Қуръон нахондаӣ? Зан бояд аз паси шавҳар роҳ равад!

– Гӯш кунед, вақте ки Қуръонро менавиштанд, роҳҳо минакорӣ нашуда буданд. Ба пеш, Фотима!

***

Яке аз сайёҳони машҳур, ба Антарктида роҳ гирифта, ба ҳайати экспедитсия зишттарин занеро, ки ёфта метавонад, дохил мекунад. Вай инро чунин шарҳ додааст:

– Вақте ки вай ба назар зебо намояд, ман мефаҳмам, ки вақти ба хона баргаштан расидааст.

***

Мактуб:

– «Азизам! Ба хотири ту ман омодаам, ки уқёнусро шино кунам, бидуни дудилагӣ ба вартаи бетаг ҷаҳам! Дар роҳ ба сӯи ту ман аз ҳеҷ гуна монеаҳо ва мушкилот наметарсам!

P.S. Агар борон наборад, рӯзи якшанбе меоям ... ».

***

Вақте ки ман субҳ риш метарошам, худро даҳ сол ҷавонтар ҳис мекунам, мегӯяд шавҳар ҳангоми аз ҳаммом баромадан.

Ту метавонӣ ришатро пеш аз хоб тарошӣ? – мепурсад зан.

***

Зан шавҳари масташро маломат мекунад:

– Ту, бадбахт, кай нӯшиданро бас мекунӣ?

– Ту медонӣ ку, ман тамоман қувваи ирода надорам!

– Бале?! Аммо барои панҷ сол бо зани худ ҳамхоба нашудан қувваи ирода дорӣ?

***

Ҳамшираи шафқат дар таваллудхона ба се мард навзоди сиёҳпӯстро мебарорад. Якумӣ: «Аз они ман нест». Дуюмӣ: «Аз они ман нест». Саввумӣ: «Бале, албатта, ин аз они ман аст, ҳамсарам ҳамеша ҳама чизро аз ҳад зиёд бирён мекунад».

***

Хонуме ба назди табиб омада шикоят мекунад, ки шавҳараш уҳдадориҳои ҳамсарии худро иҷро карда наметавонад. Якпула гап! – мегӯяд табиб. Мана барои шумо доруи нав, ки ҳатман кӯмак мекунад! Пас аз ду рӯз зан боз ба назди духтур омада, ба навҳа медарояд:

– Духтур! Шумо чӣ кардед! Ду бадбахтӣ рух дод. Аввалан, шавҳари ман мурд ...

– Чӣ гуна даҳшат! Ва бадбахтии дуюм чист?

– Мо сарпӯши тобутро тамоман пӯшонида наметавонем.

***

Конгресси ҷаҳонии занон муҳокима мекунад, ки ба мард чӣ лозим аст, то ки ӯ ба зан бештар диққат диҳад? Англисзан мегӯяд:

– Мо занон бояд беҳтар либос пӯшем. Фаронсазан мегӯяд:

– Мо бояд зуд–зуд либосҳоямонро кашем. Русзан мегӯяд:

– Онҳо, ҳаромзодаҳоро, беҳтар хӯронидан лозим аст! Ҳамааш ҳамин!

***

Зан бо писараш ба ҷануб рафтанд. Баргашта, ӯ бо шавқ ба шавҳараш нақл мекунад:

– Ба ман хеле писанд омад. Ман бо Қаҳрамони Иттиҳоди Шӯравӣ вохӯрдам. Чунон амаки хуб.

Писарбача илова мекунад:

– Чӣ гуна ӯ қаҳрамон аст, вақте ки бе модарам ӯ дар хонаи торик метарсид!

***

Ду зани капитан:

– Шавҳари ту ҳоло куҷост?

– Ин ҷо, дар заврақ, ҳар рӯзи якшанбе дар хона. Ва аз они ту?

– Дар Уқёнуси Ором. Вай соле ду маротиба ба хона меояд ва ҳамон ҳам ба муддати чанд рӯз.

– Ва ту, чӣ хел, тоқат мекунӣ?

– Барои чанд рӯз? Албатта.

***

Чор зан аз осоишгоҳ бармегарданд.

– Ман омада, ба шавҳарам ҳамаашро мегӯям! – мегӯяд яке.

– «Чӣ аблаҳ!» фикр мекунад дуюмӣ

– «Чӣ хел ҷасур!» фикр мекунад сеюмӣ.

– «Чӣ гуна хотира!» – фикр мекунад чорумӣ.

***

Ҳамкорон бо ҳамдигар вомехӯранд.

– Дӯстам! Аввалан, ман ба наздикӣ бо зани ту вохӯрдам. Сонияи, ман бо ӯ хобидаам. Ва сеюм, чӣ гуна ба шумо «сонияи» маъқул аст?

– Аввалан, ман кайҳо аз ӯ ҷудо шудаам. Сонияи, вай бемории СПИД дорад. Хуб, сеюм, чӣ гуна ба шумо «сонияи» маъқул аст?

***

Сӯҳбати ду дугона:

– Шавҳарат аксар вақт бегоҳирӯзиҳо берун меравад?

– Аксар вақт. Бечора дар хона танҳо нишастанро дӯст намедорад.

***

«Ман ҳоло чӣ кор карданамро намедонам: шавҳари ман ду сол қабл ба Амрико рафта буд ва ҳоло ба ман менависад, ки бо ду фарзанд ба наздаш биёям.

– Хайр чӣ?

Аммо ҳоло ман аз онҳо чорто дорам!

***

– Духтур, ман 10 сол аст, ки бо ҳамсарам хоб намеравам ... Шумо чандсолаед?

– 69

– Ин аллакай синну сол аст, дӯсти ман, синну сол.

– Аммо ҳамсояи ман 74–сола аст ва мегӯяд, ки ҳамарӯза бо зани худ алоқаи ҷинсӣ мекунад.

– Ва шумо ҳам бигӯед!

***

– Ту маро дӯст медорӣ?

– Мисли девона.

– Ва ту ба хотири ман мемурдӣ?

– Ишқи ман ҷовид аст.

***

Шавҳар занашро барои истироҳат ба Гурҷистон фиристод. Ӯ бист рӯз истироҳат карда, баргашт.

– Хайр, чӣ тавр истироҳат кардӣ?

– Хуб.

Хуб бошад, нағз. Аммо пас аз як ҳафта зан аз Гурҷистон барқия мегирад:

«Зуд биё, холаат аз дунё даргузашт» Шавҳараш аз ӯ мепурсад: «Ту гӯё дар Гурҷистон хола надоштӣ»?

- Бале, буд, ман танҳо ба шумо нагуфтам, вай он қадар наздик нест, аммо дафн кардан даркор аст.

– Даркор бошад, пас даркор аст, аммо танҳо намеравӣ, бо модарам меравӣ. Илоҷи дигар набуд, лозим омад хушдоманашро бо худ барад.

Дар фурудгоҳи Тбилиси занро як гурҷии зебо – Гиви истиқбол мегирад. Зан ба ӯ пичиррос мезанад: «Ту мефаҳмӣ, шавҳарам хушдоманро ҳамроҳ кард, аммо ҳеҷ роҳи халосӣ аз ӯ набуд».

– Боке нест, мегӯяд Гиви – мо ӯро ба назди Вахтанг мебарем. Ба назди Вахтанг омаданд, ва ӯ марде буд қадаш ду метр бо мӯйлаб, китфҳои васеъ. Онҳо хушдоманашро дар назди ӯ гузоштанд. Пас аз се рӯз келин ва маъшуқаш хушдоманро гирифта, ба фурудгоҳ рафта, бо Гивӣ хайрухуш карда, ба ҳавопаймо нишастанд. Хушдоман мепурсад:

– Хуб, маросими дафн ба ту писанд омад? Келин китф дарҳам мекашад. Хушдоман мегӯяд:

– Хуб, ту чӣ хеле ки донӣ, ман бошам, ҳам ба маросими рӯзи нӯҳум, ҳам чилум меравам.

***

Як ҷуфти маъшуқ барои хӯроки нисфирӯзӣ ба тарабхона ворид шуданд. Фармоишро фаромӯш карда, чашм аз ҳам намеканданд.

Билохира ҷавон гуфт:

– Чӣ қадар ту ширин ҳастӣ, туро ҳамин тавр мехӯрдам.

– Ман ҳам туро мехӯрдаи!

Пешхизмат, ки дар сари миз истода буд, сулфа карда гуфт:

– Пас шумо чӣ менӯшед?

***

Пирамард ва пиразан шавла хӯрда истодаанд. Ногаҳон пиразан бо қошуқ ба пешонии пирамард мезанад. Пирамард:

– Барои чӣ?

– Ман ба ёд овардам, ки чӣ гуна ту маро аз бокирагӣ маҳрум кардӣ.

Бист дақиқа мегузарад. Ногаҳон пирамард дасташро алвонҷ дода, инчунин ба пешонии пиразан мезанад.

Пиразан:

– Барои чӣ?

– Оё онро ту доштӣ?

***

Зани бадрашк бо шавҳараш барои ҳар як мӯйчае, ки дар пиджаки ӯ мееёфт, ҷанҷол мекард. Боре, пас аз муоинаи бодиққат ӯ натавонист чизе пайдо кунад.

– Ана нобакор! – ба шавҳараш ҳамла карда гуфт ӯ, – Ту ҳоло ҳатто аз занони бемӯй низ ҳазар намекунӣ!

***

Шавҳар субҳидам ба хона бармегардад. Зан фарёд мезанад:

– Ту куҷо мегардӣ, разил! Ман тамоми шаб чашмак зада хоб накардам. Шавҳар, заифона, ба курсӣ афтода мегӯяд:

– Ба фикри ту, аблаҳ, ман хобида будам?

***

Ҷавон ба назди духтар омада мебинад, ки дар деворҳои ҳуҷраи ӯ портретҳои мардҳо овезонанд.

– Инҳо ниёгони шумо ҳастанд? – мепурсад ӯ.

– Инҳо пешгузаштагони шумо ҳастанд.

– Пас бо модари ман сӯҳбат кунед.

***

– Муҳаббати ман ба ту чунон сахт аст, Гулноза, ки ман аз паси шумо ба дӯзах низ мерафтам. Барои соҳиб шудан ба шумо ман омодаам бо худи шайтон мулоқот кунам!

– Пас бо модарам сӯҳбат кунед.

***

Шавҳар ба хона барвақттар аз ҳаррӯза бармегардад. Дар назди занаш – ошиқ. Зан ба пешвози шавҳараш бо сатили партов давида мебарояд.

– Азизам, пеш аз либосатро кашидан, лутфан, ахлотро бурда парто.

Ҳангоме ки шавҳар партовҳоро мебарорад, ошиқ бо зинапоя ба ошёни болоӣ давида, сипас бомуваффақият номаълум дур мешавад. Вай роҳ меравад ва фикр мекунад: бубин, чӣ қадар доно!

Ба хонаи худ меояд. Занаш ӯро бо сатили партов пешвоз мегирад:

– Азизам, ҳанӯз либосатро накашидаӣ, лутфан, партовро бурда парто. Шавҳар партовро берун бароварда фикр мекунад: – Чӣ аблаҳӣ, тамоми рӯз дар хона, аммо барои партофтани партов вакт нест!

***

– Бо ҳамсаратон чӣ гуна зиндагӣ мекунед? Ҷанҷол намекунед? – мепурсад як шиноси дерина аз дӯсташ.

– Монанди ду кабӯтар: гоҳ ман аз хона парида меравам, гоҳ вай.

***

Зан тасмим мегирад, ки ба адаби шавҳари майзадаашро, ки аз майкада ҳамеша аз тариқи қабристон ба хона меравад. Вай либоси даҳшатноктар пӯшида, мӯи сарашро парешон карда, ба ҷодугар монанд мешавад.

– Нӯшидани арақро бас кун, вай ба ӯ дод мезанад, вагарна туро ба ҷаҳаннам мекашам. Шавҳар ба махлуқ нигариста мегӯяд:

- Гӯш кун, аммо ман ба хоҳари ту оиладорам.

***

- Духтур, овози зани ман тамоман гум шудааст. Чӣ бояд кард ?

- Имруз ба хона соати сеи шаб баргардед. Баъд мебинем.....

***

Зан ба модари худ шикоят кард:

- Дигар дидори шавҳари худро дидан намехоҳам. Вай маро зад.
- О, ман фикр карда будам, ки шавҳарат дар Париж аст?
- Фикри ман ҳам ҳамин буд.

***

Зану шавҳаре, ки ба истироҳат мерафтанд, дар вагонҷой мегирифтанд.

- Оҳ ! – баногоҳ нидо кард зан. – ман дарзмолро накашида мондам ! Кош сӯхтор нашавад !

- Парво накун азизам – ҷавоб дод шавҳар. – Ман маҳкам кардани милли оби ваннаро фаромӯш кардаам.

***

- Вақте ки хонадор шудӣ, писарам, чи будани хушбахтии ҳақиқиро мефаҳмӣ.
- Рост !
- Бале, аммо дер мешавад.

***

Пепичек ба муаллимаи худ ҳамеша “ту” гӯён муроҷиат мекард. Оқибат муаллима, барои ҷазо додан, ба вай фармуд, ки ибораи “Ба муаллима бояд “шумо” гӯён муроҷиат кард”-ро ба дафтараш даҳ бор такроран нависад. Пепичек онро сад бор навишт.

- Оҳо ! – хурсанд шуд муаллима, - маълум мешавад, ки айбатро фаҳмидай !

- Бале. – ҷавоб дод писарак. – Намехоҳам, ки минбаъд ту аз ман ранҷӣ.

***

Ду рафиқ дар роҳ бо ҳам рӯ ба рӯ омаданд.

- Хондани писарчаат чӣ хел аст ?

- Ба маҷлиси падару модарон бо фамилияи сохта рафта истодаам.

***

Писар ба модар суол мекунад:

- Оча ! Модари ман чанд – то ?

Модар ҷавоб медиҳад:

- Якто писарам. Ман модари ту.

Писар боз мепурсад:

- Шумо мегӯед, ки "Ман модари ту". Ин як.

Бародарам дар мактубаш навиштааст:

-Ман дар хизмати Модар-Ватан. Ин ду.

Дирӯз дар рекламаи бонк навиштаанд:

- Ман модарам – туро меҳӯронам ва мепӯшонам . Инаш се.

Пас ман соҳиби модари бисёр ҳастам ?

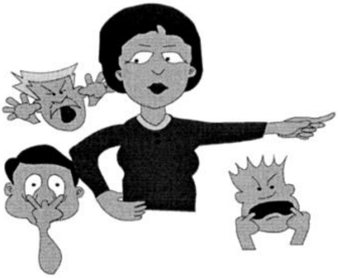

ЗОИШ

Корманд ба кор хеле дер омада, барои сафед кардани худ ба сардор фаҳмонда медиҳад:

– Шаб ҳамсарам таваллуди душвор дошт.

Пас аз се ҳафта, ҳамон корманд боз ба кор дер меояд.

– Ва акнун шумо, чаро дер кардед? – бо ҷиддият мепурсад директор.

– Мефаҳмед, зани ман шаб боз таваллуди душвор дошт.

– Чӣ, занат харгӯш аст?

– Не. Доя.

***

– Шумо шунидед, ки духтари Азиза дугоник таваллуд кардааст.

– Ман тасаввур мекунам вақте ки ӯ оиладор мешавад, чӣ мешавад!

***

Шавҳар зери тирезаҳои таваллудхона меояд. Занаш аз тиреза ба берун менигарад.

– Писарамро нишон деҳ!

– Ҳоло иҷозат намедиҳанд!

– Ӯ худро чӣ гуна ҳис мекунад?

– Хуб!

– Ба кӣ монанд аст?

– Ту аздусар намедонӣ!

***

Хонум Гулҷаҳон панҷ писар таваллуд кард. Падари хушбахт ба шуъбаи эҳёгарӣ хобонида шуд, аммо табибон итминон медиҳанд: ӯ зинда хоҳад монд.

***

Фолбин кортҳоро ҷобаҷо карда, ба духтари ҷавон мегӯяд:

– Ба қарибӣ як малламӯи ҷавони зебо ба ҳаёти ту ворид мешавад.

– Баланд?

– Бо вазни аз се то чор килограмм!

***

Падари сарбаланд ба таорияи як рӯзнома занг зада хабар медиҳад, ки ҳамсараш сегоник таваллуд кардааст, аммо муҳаррир ӯро нашунида,ба телефон дод мезанад:

– Шумо метавонед такрор кунед?

– Хестӣ, ки хобат.! Барои ман ҳамин се нафар кифояанд.

***

Дар бандари Одесса, дар канори киштигоҳ як парии обӣ бо як кӯдаки хурд дар оғӯш аз об ғӯта зада баромада, ба издиҳоми одамони кунҷков муроҷиат мекунад:

– Дар ин ҷо ғаввос Жора дар куҷо зиндагӣ мекунад?

***

Зан ба шавҳар:

– Дар хотир дорӣ, чӣ тавр нӯҳ моҳ пеш ту рухсатӣ гирифта, барои моҳидорӣ барои гулмоҳӣ рафта будӣ?

– Бале.

– Имрӯз яке аз гулмоҳиҳои ту занг зад ва гуфт, ки ту падар шудӣ.

***

– Модар, оё дуруст аст, ки ҳар кӯдак бояд падар дошта бошад? – мепурсад писар аз модар.

– Бале, дуруст аст.

– Чаро мо дар оила чор фарзанд ҳастему падар яктост? Оё воқеан шумо намедонед, ки падари фарзанди шумо кист?

– Ман намедонам. Маро ҳамеша барои сабукфикрӣ мазаммат кардан мумкин аст, аммо барои кунҷковӣ - ҳеҷ гоҳ.

***

Штирлитс паёми рамзӣ гирифт: «Шумо бачадор шудед. Алекс». Дар рухсораи Штирлитс ашки камшори мардона равон шуд.

Садо дар паси кадр

– Вай 30 сол боз дар хона набуд.

БАНАҚШАГИРИИ ОИЛА

Петка ба аёдати Чапаев меояд. Василий Иванович як табақчаро бо тухмҳои хом болои миз гузошта, барои овардани шиша меравад. Ҳангоми набуданаш Петка ҳамаи тухмҳоро сӯрох карда, менӯшад. Чапаев меояд. Сад граммӣ нӯшида, ба хӯрдан шурӯъ мекунанд. Чапаев тухмро мешиканад – холӣ, дуюм – холӣ. Дар ин ҷо ӯ шамшерро гирифта, ба ҳавлӣ ҷаҳида баромада, паси ҳам мурғҳоро буридан гирифта, мегуфт:

– Ман ба шумоён нишон медиҳам, модасагҳо, чӣ тавр бе огоҳии ман исқоти ҳамл кардаед.

***

Як зани сарватманд кӯдаки сиёҳпӯст таваллуд мекунад. Он вақт шавҳар дар хона набуд. Вай ба ӯ менависад: «Азизам, вақте писари мо таваллуд шуд, ман шир надоштам,ва ӯро зани сиёҳпӯст шир дод. Ва, тасаввур карда метавонӣ, азизам, писари мо сиёҳ шуд!». Шавҳар ин хабарро ба модараш мерасонад ва ӯ мегӯяд: – Писарам, вақте ту таваллуд шудӣ, ман низ шир надоштам ва ба ту шири гов мехӯрондам. Аммо шохҳо дар ту танҳо акнун баромадаанд.

***

Як чукча серфарзанд буд, занаш ӯро ба шаҳр мефиристад, то ба духтур муроҷиат кунад, то чӣ гуна аз ҳомиладорӣ халос шавад.

Чукча ба духтур шикоят мекунад ва ӯ ба вай презервативҳоро дода, маслиҳат медиҳад, ки пас аз як сол омада, аз муваффақиятҳои худ нақл кунад. Пас аз як сол:

– О, духтур! Чӣ қадар ташаккур, чӣ қадар ташаккур! Як сол аст, ки ман он чизеро, ки ба ман дода будед, мунтазам фурӯ мебарам, аз ин рӯ, вақте ки ба ҳоҷатхона меравам, онҳо сахт пуф шуда, бо овози баланд метарканд – панҷ нафар фарзандони хурдсолам аллакай аз ханда фавтидаанд.

***

Экскурсия дар Биҳишт. Ба навомадагон симоҳои асосии Биҳиштро нишон медиҳанд. Пиразане кӯдаконро нигоҳубин карда,бофта истодааст. Дар атрофаш издиҳом. Ҳама ба ӯ ташаккур мегӯянд:

– Ташаккур ба ту, модари Худо! Ташаккур барои наҷотбахш, барои имон, барои писар! Вай барои одамон ин қадар корҳо кард!

– Бале, ин ҳама дуруст аст, аммо агар медонистӣ, ки чӣ гуна ману шавҳарам духтар мехостем!

***

- «Ёвочка” - мепурсад бибӣ аз набераи панҷсолааш - ту ҳамчун тӯҳфаи солинавӣ аз Бобои Барфӣ чӣ гирифтан мехостӣ?

- Ҳабҳои пешгирии ҳомиладорӣ, – ҷавоб медиҳад Ёвочка.

- Худои ман, бачам, ту дар бораи чӣ гап мезанӣ?»

- Аммо худатон қазоват кунед, бибиҷон, ман аллакай панҷ лӯхтак дорам, шашумашро куҷо мекунам... ?.

ҶУДОШАВӢ

Дар ҷангали Амазонка ду сайёҳатчӣ мебинанд, ки чӣ тавр сокини маҳаллӣ занеро бо санги дар гардан басташуда ба назди ҷарӣ мебарад. «Ҳм», – ғур–ғур мекунад яке аз онҳо, дар ин ҷо тартиби талоқ хеле содда кунонида шудааст.

***

Зан бо дархости ҷудо шудан аз шавҳараш ба назди қозӣ меояд. Қозӣ сабабро мепурсад.

– Қабл аз издивоҷ бо ман, ӯ ду солро дар паси панҷараи маҳбас гузаронид.

– Чӣ, магар шумо пеш аз тӯй дар ин бора намедонистед?

- Ман медонистам, аммо фикр мекардам, ки пулҳои дуздидашуда боқӣ мондаанд.

***

Директори ширкат котибро даъват мекунад:

– Сармуҳосиб ҳамеша ба ман шикоят мекунад, ки ту ба кор бо мини–юбка ва бо гарданаи (деколтеи)амиқ меоӣ. Ин ӯро аз кор канда мекунад. Минбаъд ба ин вазъ тоқат кардан номумкин аст! Аз пагоҳ ман ӯро сабукдӯш мекунам!

***

Ҷаноби Хуго аз ҷойгаҳ хеста, ба тиреза ба кӯча нигарист ва ба ҳамсараш гуфт:

– Чунин ба назар мерасад, ки рӯзи хуб хоҳад шуд.

– Хуб, аз ин чӣ фоида? – мепурсад ҳамсар.

– Ту боре гуфта будӣ, ки як рӯзи хуб маро тарк хоҳӣ кард.

***

Шавҳар аз зани худ ҷудо мешавад. Судя мепурсад:

– Сабаб чист?

– Сабаб дар он аст, ки шавҳари ман мисли кундааблаҳ аст.

– Оё шумо инро, вақте ки издивоҷ мекардед, намедонистед?

– Намедонистам.

– Дурӯғ мегӯяд, вай медонист, мегӯяд шавҳар.

***

Зани ҷавон гирякунон ба шавҳараш мегӯяд:

– Ман акнун фаҳмидам: падари ман тамоми дороии худро аз даст додааст!

– Ман ҳамеша ҳис мекардам, – гуфт шавҳар, – барои ҷудо кардани мо ӯ аз ҳеҷ чиз рӯ намегардонад.

***

Марде тӯрхалтаи пур бо шишаҳои холӣ дар даст эҳтиёткорона дошта, дар кӯча мерафт. Дӯсташро вомехӯрад:

– Шишасупорӣ рафта истодаӣ?

– Не, ман бо занам ҷанг кардам, ӯ гуфт: «Чизҳоятро ҷамъ кун ва баромада рав».

ШИНОСШАВӢ

Омӯзгор ба хонандагон қоидаҳои одоби хубро мефаҳмонад:

– Дар зинапояҳо мард ҳамеша аз пеши зан меравад. Чаро?

Вовочка дасташро боло мекунад:

– Зеро хонум намедонад, ки он мард дар кадом ошёна зиндагӣ мекунад.

***

Дар толори Хонаи истироҳат зане бо садои баланд ба телефони байнишаҳрӣ фарёд мезанад:

– Клара! Ту манро мешунавӣ?!

– Омаданро маслиҳат намедиҳам! Дар ин ҷо мутлақо мард нест. Бисёр духтарон истироҳат накарда рафта истодаанд!

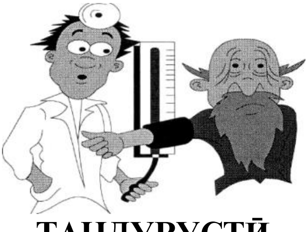

ТАНДУРУСТӢ

Хонуми солхӯрдае мегӯяд:

– Бисёр ҳайратангез,пешрафт дар соҳаи тиб то ба куҷо расидааст! Пеш, вақте ки ман ба назди табиб

меомадам, онҳо ҳамеша аз ман хоҳиш мекарданд, ки либосҳоямро кашам, ва дуру дароз даст – даст мекарданд. Ва ҳоло ба забон менигаранд – ва ташхис омода аст!

***

– Шумо аллакай ҷарроҳӣ кардаед?
– Бале.
– Пас чӣ тавр?
– Се ҳазор доллар!
– Манзурам, ту чӣ доштӣ?
– Танҳо як ҳазор.
– Не, шумо аз чӣ шикоят мекунед?
– Музди кор баланд аст!

***

– Усули беҳтарини ором кардани зан ҳангоми пурғашӣ, – мефаҳмонад психолог ба донишҷӯён, - ин бӯсидани вай аст.

– Истед, профессор, – садои ҷарангосии навҷавонона аз толор ба гӯш мерасад,– ва чӣ тавр ӯро бо роҳи осонтарини ба пурғашӣ расонидан мумкин аст?

РАФТОРИ РЕПРОДУКТИВӢ

Дар кӯдакистон ду духтарча бо ҳам пичиррос мезананд:

– Катя, ман ба ту як сирро пичиррос мезанам: ман медонам, ки чӣ гуна кӯдакон таваллуд мешаванд.

– Танҳо фикр кунед, ҳамин ҳам сирр будасту! – фаххас мезанад Катя, – Мана ман медонам, ки чӣ кор кардан даркор аст, то ки онҳо таваллуд нашаванд ...

* * *

Ҳамоиши илмӣ идома дорад. Чунин масъала муҳокима карда мешавад, ки оё Ҳавво ба шавҳари худ Одам хиёнат мекард. Олимони гуногун баромад мекунанд. Баҳс ба вуҷуд омад. Он гоҳ академик–сексологи мо сухан гирифта,мегӯяд: – Мо аниқ гуфта наметавонем, аммо илм исбот кардааст, ки одам аз маймун пайдо шудааст.

ФАВТ

Футболбози маъруф мефавтад.

Дӯсти беҳтарини ӯ – шарики кӯҳан аз рӯйи даста мепурсад: Ту роҳашро ёфта, ба ман хабар бидеҳ: он ҷо чӣ гуна аст? Пас аз шаш моҳ – занг. Бозингари фавтида мегӯяд:

– Ман ду хабар дорам. Хуб ва бад.

– Хуб, аз хубаш оғоз кун!

– Бо футбол дар ин ҷо ҳама чиз хуб аст!

– Олиҷаноб! Хабари бад кадом аст?

– Ҳафтаи оянда туро ба ҳайати асосӣ дохил кардаанд!

***

Шавҳар ба хона (аз ғаму андӯҳ дилшикаста) омада, ба занаш мегӯяд, ки ӯ рӯъёе доштааст, ва дар нимишаб дар фурӯшгоҳи оби ҷав марг аз пасаш хоҳад омад. Зан фикр карда, мегӯяд:

– Аммо ту намуди зоҳирии худро иваз кун ва он туро намешиносад!

Ӯ ҳамин тавр ҳамкард. Сарашро луч тарошида, либоси пуркарру фарр пӯшида, рафт. Соати 23.55 марг ба фурӯшгоҳ дохил шуда, ба атроф нигариста, мегӯяд:

– Хуб, агар ин бадбахт наояд, ман ҷони он дангосаи сартосро дар назди пештахта мегирам! ...

***

Як яҳудии пир вафот мекунад. Васияти ӯро мехонанд: «Ба духтарам Сороҷон – 100 ҳазор ва хона. Ба набераам Риваҷон - 200 ҳазор ва хонаи тобистона. Ба домодам Шмулик, ки хоҳиш кардааст дар васиятномаам ӯро зикр кунам: «Салом, Шмулик!»

***

Санитарҳо беморро ба мурдахона мебаранд.

– Маро ба куҷо бурда истодаед? - бемор бо овози заиф мепурсад.

– Ба мурдахона!

– Чаро, ман ҳоло зиндаам ку!

– Зеро мо ҳанӯз нарасидаем!

***

Дар ҷои намоён дар девор плакати рангоранг овезон аст, ки дар он бо ҳарфҳои калон навишта шудааст:«Алкогол оҳиста – оҳиста ба марг мерасонад!»

Ва дар поёни он касе бо ҳарфҳои хурд навиштааст: «Ва ман шитоб намекунам ...».

***

– Бигӯед, - бемор аз ҳамҳуҷра мепурсад, – вақте духтур аз назди ман берун баромад, дар бораи ман чизе нагуфт?

– Мутлақо ҳеҷ чиз! Ӯ танҳо пурсид, ки тобут аз дар мегузарад ё не.

***

Бобои ман ҳеҷ гоҳ ба табибон бовар намекард. Ӯ ҳамеша худро тибқи китоби кӯҳнаи дорухатҳо табобат мекард ...

– Ӯ пирамарди хубе буд. Аз ғалати чопие дар китоби кӯҳнааш мурдааст.

***

Шавҳар, ки зуком шуда буд, дар бистар мехобид.

- Азизам, агар ман мурда монам, ҳеҷ месӯзӣ ?

- Албатта, азизам, худат медонӣ, ки ба ҳар кори намеарзидагӣ ҳам ашк мерезам.

***

Франсуа ҷавон мурд. Баъди дафн беваи ҷавонро дугонааш то хонааш гусел кард.

- Бечора, ту акнун тамоман яккай. Ҳамсаре, ки ҳар бегоҳ интизораш мешудӣ, дигар намеояд...

- Э, ин бори аввал не. Вале акнун ман аниқ медонам, ки ӯ шабро дар куҷо мегузаронад.

***

ЧАРОҒРО ДИДА...

Зани Афандӣ хомила буд. Як шаб дард гирифт. Афандӣ момодояро ҷеғ заду чарогро даргиронда дошта истод. Ҳануз момодоя як кудакро ҷобачо накарда, «ваа» гуён кудаки дигар ба дунё омад, момодоя, вайро гирифта куҷо монам гуфта фикр карда истода буд, ки садои кӯдаки сеюм баромад. Афандӣ саросема чароғашро кушт.

Ӯ, мардак, шумо чй кор кар дед?! – гуфт момодоя ҳайрон шуда.

– Э ин фалокатҷо чароғро дида баромадан гиранд, аҳволи ман чӣ мешавад?! – ҷавоб дод Афандӣ.

ИЛОҶИ КОР

Зани Афандиро дард гирифт. Зоиданаш мушкил шуд. Дояҳо илоҷе наёфта, пеши Афандӣ омада аз ӯ маслиҳат пурсиданд. Афандӣ лаҳзае ба фикр рафту баъд чанд дона чормағз оварда, ба онҳо дод ва гуфт:

– Инҳоро зери зан бигзоред, бача, ки онхрро дид, барои бози бо чормағз зуд берун хоҳад омад.

АЗОБИ АФАНДӢ

Афандӣ ду зан дошт, яке ҷавон, дигаре пир. Ҳар вақт ба пеши зани ҷавонаш равад, торҳои сафеди ришашро меканад, ки ҷавон намояд, ба пеши зани пираш равад тоҳнои сиёҳи ришашро меканад, ки пиртар намояду ба пеши зани ҷавонаш наравад. Як рӯз ба оина нигоҳ карда, дар муқобили худ марди беришеро диду ангушти ҳайрат газид.

ЗАНИ ДӮСТДОШТА

Мулло Насриддин ду зан дошт, як рӯз занонаш пурсиданд:

– Кадоми моро бисёртар дӯст медорӣ?

– Мулло Насриддин гуфт:

– Ҳардуятонро баробар дӯст медорам.

Занҳояш аз ин ҷавоб қонеъ нашуда, саволашонро такрор накарданд ва зани хурдӣ пурсид:

– Агар мо ба завраке савор бошему заврақ дар миёни дарё чаппа шавад, кадоми моро халос мекунӣ?

Мулло Насриддин ба зани калониаш рӯ оварда гуфт:

– Ба фикрам, ту каме шино карда метавонӣ, маро лозим мешавад, ки туро ба ҳоли худат монам.

ПАЙКИ ТЕЗРАФТОР

Афандӣ зан гирифт. Зан баъди чаҳор моҳ писар зоид ва ба шавҳараш гуфт: – Ба писар чӣ ном медиҳи?

Гуфт:

«Пайки тезрафтор», чаро, ки роҳи нуҳ моҳро дар чаҳор моҳ тай кард.

МАКТАБ РАВ

Зани Афандӣ – арӯси ҳафтрӯза кӯдак таваллуд кард. Афандӣ шитобон рафта, китобу дафтару қалам харида омад.

Пурсиданд:

– Афандӣ ин барои чӣ?

– Гуфт:

– Кӯдаке, ки роҳи нӯҳмоҳаро дар ҳафт рӯз тай кард, яқин аст, ки дар ҳафт рӯз ҳафтсола мешавад. Ҳафтсолаҳо ба мактаб мераванд ба онҳо китобу дафтару қалам лозим.

***

БА ШАВҲАРИ ҲАФТУМ

Афандӣ зане гирифт, ки аз ӯ пеш панҷ шавҳар карда буду ҳамаи шавҳарҳояш аз олам чашм пӯшида буданд.

Афандӣ ҳам рӯзе сахт бемор шуд. Занаш ба сари болини ӯ омада гириста гуфт:

– Эй шавҳар, аз дунё рави, маро ба кӣ мемонӣ?

– Гуфт:

Ба шавҳари ҳафтум.

НАВБАТ

Дар таваллудхона чанд нафар мард нигарони муждаи таваллуди фарзанд буданд, ки парасторе берун баромада ба яке гуфт: Қадами наврасида муборак, занатон як писари заркокул таваллуд кард.

Марди дигар, ки чаҳор соат боз интизорӣ кашида қадам мезад, ранҷида гуфт:

– Ин чи беинсофӣ, ман аз ин кас пештар омадам-ку! Чаро шумо аввал ба ин кас хабар овардед?!

БА ҶОИ СУРАТ

Афандиро зани таннозе ба меҳмонӣ таклиф кард. Афандӣ дар девори хонаи зан сурати мардеро дида, ҳазломез:

– Кошкӣ ман ба ҷои ҳамин мард мебудам, – гуфт.

– Агар ба ҷои вай мебудед, даҳ сол пеш мемурдед, – гуфт зан.

АФАНДӢ ВА ХОСТГОРҲО

Афандӣ як гови ношуд дошт, ба бозор бурда ба дасти даллол дод.

Даллол харидоронро даъват карда, гови Афандиро «гови зотӣ, синакалон, шири бисёр медиҳад, пагоҳ –

фардо мезояд» – гуфта хуб таъриф кард, гов зуд ба фуруш рафт.

Афандӣ ба ҳунари даллол қоил шуда, ба хонааш омад, занаш гуфт, ки ба духтарашон хостгорҳо омадагӣ.

– Ман ба онҳо чӣ гуфтанамро медонам! – гӯен Афандӣ ба хона даромад.

– Шумо духтар доштед, мо писар дорем, ба умеди бо шумо хешу табор шудан ба даргоҳатон қадам мондем, гуфтанд хостгорҳо.

Афандӣ ин гапро шунида, хурсанд шуда ба таърифи духтараш сар карда:

– Духтари хушрӯй, зотӣ, синаҳояш калон калон, буғӯз, пагоҳ– бегоҳ мезояд, шири бисёр медиҳад – гуфт.

Хостгорҳо ин гапро шунида:

– Аа, ин хел бошад, духтаратон ба худатон насиб кунад! – гуфта баромада рафтанд.

Зани Афандӣ доди бедод карда гуфт:

– Вай ман мурам, шумо чӣ хел падар, ки духтари худатона бадном карда суханҳои беҷо гуфтед. Духтартаърифкунӣ ҳаминхел мешавад-мӣ?

– Э, нодон,– гуфт Афандӣ, ман ин гапҳоя барои он гуфтам, ки бозори духтарамон тез шавад.

ЗАНИ САВДОГАР

Рӯзе зани Афандӣ ба ӯ гуфт: Дар байни занҳо шинам, яктааш худаша ман зани қозӣ, дигараш ман зани муфтӣ, сеюмаш ман зани ҳоким гуфта таманно мекунанд, ман зани Афандӣ гуям механданд. Шумо то кай дар кунҷи хона мешинед, хезед равед ба ягон кор машғул шавед, ки ман ҳам забони дароз қати шавҳари ман ҳам фалону бисмадон гуям.

Гапи занаш ба Афандӣ маъқул шуду пагоҳӣ ба бозор рафта, даҳ дона тухмро дутангагӣ харида, як

тангагӣ фурухтан гирифт. Одамҳо тухми арзонро тала карда хариданд. Афандӣ бегоҳи кори кардагиашро ба занаш гуфта дод.

– Вой, вой, ин чӣ кори кардагиатон, ки ба ҷои фоида зарар кашидед?! – гуфт занаш.

– Эй занаки кутоҳақл, ба фоидаву зарараш чӣ кор дорӣ, маро савдогару туро зани савдогар гуянд шудаст – дия! – тасалло дод уро Афандӣ.

НАСИҲАТ БА ДУХТАР

Афандӣ духтарашро ба шавҳар дод, вақти арусбаророн ва хайрухуш аз ӯ хостанд, ки ба духтараш фотиҳа диҳад ва насиҳате дошта бошад, бигӯяд.

Афандӣ пеши духтараш омаду ба гуши ӯ пичир – пичиркунон гуфт: – Ҳар боре ки ба ҳавли ё хона даромадӣ, кафшата аз дар берун намон, ки гум шуданаш мумкин.

ЭЪТИРОЗИ ЧАВОНИ ЗАНГИР

Зану шавҳар дар фикри зандор кардани писарашон буданд. Як рӯз мард ба занаш гуфт:

– Эй модари бачаҳо, як писарамон калон шуд говомонро фурӯхта, зан гирифта додем, духтарамонро ба шавҳар додем, маҷбур шудем, ки ду дарахти азамати сафедорамонро афтонда, фурӯхта, барои духтар бисот бихарем, холо писари хурдиамон калон шуда монд, ба ин зан гирифта додан лозим, дар бисотамон ба ғайр аз як ҳар чизи дигар нест, чи кор мекунем?

Занаш гуфт:

– Илоҷи дигар нест, харро фурушед! Мард рози шуд.

Писар ин гапҳоро мешунавид, хурсанд шуд, ки падараш харашро мефурушаду ӯ зандор мешавад. Вале рӯзҳо кам-кам мегузаштанду падару модар дар бораи

фурӯхтани хару зандоркардани писар сухане ба забон намеоварданд.

Як пагоҳи зану шавҳар гапзанон карда нишаста буданд, ки писар оташин шуда ва овоз баланд карда гуфт:

– Чи ҳар рӯз гапҳои беҳуда гуфта менишинетон, аз ҳар гап занетон намешавад?!

ТАҲҚИҚОТҲОИ ҶОМЕАШИНОСӢ
Роҳ ба қалби зан

Кадом хислатҳоро дар мардон нисфи зебои аҳолии Олмон қадр мекунад? Ин савол чанде пеш аз ҷониби кормандони маркази омӯзиши афкори ҷамъиятии «Марилан – институт» ба тақрибан якуним ҳазор зани олмонӣ дода шуд. Аз рӯйхате, ки 49 хусусиятҳои маъмултарини гуногуни шарики эҳтимолӣ ё шавҳарро дар бар мегирифт, аз онҳо хоҳиш карда шуд, ки онҳоеро интихоб кунанд, ки шахсан барои худ муҳимтарин мешуморанд. Аммо имконоти бештаринро онҳое доранд, ки хонумро бодиққат гӯш карда тавониста, одоби хуб доранд. Ба мардоне, ки ин сифатҳо хосанд, 53 фоизи занон муқобилат карда наметавонанд.

Дар ҷои дуюм – ва ин як ҳангомаи хурд гардид – онҳое буданд, ки одеколони хушбӯйро истифода мебаранд (45 фоизи овозҳо). Ва агар мо тибқи анъана

чунин шуморем, ки роҳ ба дили мард аз тариқи меъда меравад, пас барои бисёрзанҳо, агар ба онҳо ва олимони олмонӣ бовар кунем, нақши қутбнаморо дар баҳри ишқ узви комилан дигар, яъне ... бинӣ ... мебозад.

Натиҷаҳои пурсиш инчунин метавонанд касонеро ноумед кунанд, ки ба фатҳи духтарон бо қадду басти варзишӣ, мушакҳои хуб рушдкарда ва дигар сифатҳои «мардона» умед мебанданд: тақлидкунандагони Арнолд Шварсенеггер, бо тааҷҷуб, дар поёни рӯйхат қарор гирифтанд.

Ҳамаи синну солҳо тобеанд.

Дар хонаи пиронсолон ва маъюбони Рубтсовск ду бобо як бибиро тақсим карда натавонистанд. Ошиқи калонсолтар - 75 сола ва хурдӣ – 70 сола будааст. Калонӣ оташбортар ва пурҷӯштар будааст: ӯ корд кашида, ба рақибаш зарба мезанад. Ӯ дере нагузашта вафот мекунад.

Ду дугоник бо фосилаи як ҳафта

Ду фарзандро бо фосилаи як ҳафта зани замбиягӣ Мамет Мумбве ба дунё овардааст. Пас аз се рӯзи таваллуди аввал, ки бидуни мушкилот гузашт, модари ҷавон аз беморхонаи шаҳри Кабве дар шимоли Замбия рухсатӣ шуд. Аммо дере нагузашта ӯ боз дар беморхона бистарӣ шуд: дардҳои шадид дар поёни шикам сар шуданд. Табибон илтиҳоби пас аз таваллудро, ки дар сурати сироят рух медиҳад, гумон карданд. Аммо, Маметро дарди пеш таваллудкунӣ фаро мегирад. Пас аз гузашти чанд соат фарзанди дуюм, ин дафъа писар, ба дунё меояд.

«Ин дар табиат буда наметавонад, аммо ба чашмони худ бовар кардан лозим меояд», – нақл мекарданд табибон ба хабарнигороне, ки ба Кабве,

фавран пас аз шунидани таваллуди ғайриоддӣ омада буданд.

Воқеаро бо Мамет ба таври қонунӣ ба «Китоби рекордҳои Гиннес» дохил кардан мумкин аст, мегӯяд сардухтури беморхона чинӣ Янг Ченг Юу. Ба ақидаи худи зани замбиягӣ, вай ҳеҷ коре ғайриоддӣ накардааст. «Яке аз хешовандони ман ҳатто бо фосилаи як ҳафта ду ҷуфт дугоник таваллуд кардааст. Ба ман ин танҳо дар нисф муяссар шуд, – мегӯяд Мамет.

Ягона чизе, ки хушбахтии оиларо тира мекунад, шубҳҳоаи падари фарзандон аст. Ӯ фикр мекунад, ки шояд ин ҷо дахолати бегона, аз ҷумла на танҳо қувваҳои ғайб ҷой дорад?

Шавҳаронро мезананд

Аъзои сершумори «Ҷамъияти ҳимояи шавҳарон аз истибдоди занон» дар чанд шаҳри Ҳиндустон ба нишони эътироз алайҳи «қонунҳои номукаммали яктарафаи худ, ки қодир нестанд мардонро аз таҳқир ва латукӯб» аз ҷониби занони «золим ва бераҳм «занҳо» муҳофизат кунанд, гуруснанишинии якрӯзаро гузарониданд.

«Ман пас аз ду издивоҷи номуваффақ базӯр зинда мондам ва аз дигарон беҳтар дард ва ғаму ғуссаи рафиқонро аз рӯйи бадбахтӣ дарк мекунам», - мегӯяд котиби ифтихории ҷамъият Р.П. Чугх. – Ташкилоти мо ҳазорҳо шавҳарони таҳқиршуда ва дилозурда, ва аксар вақт, шадидан латукӯбшударо дар бар мегирад». Котиби ифтихорӣ эмансипатсияро, ки дар занон одатҳои «қиркунанда» –ро дар фароҳам овардааст, маҳкумона ба ёд оварда, аз номукаммалии қонунгузории Ҳиндустон шикоят мекунад. Хуб, дар воқеъ, оё аз рӯи адолат аст, ки агар ҳамсаре барои

задани зани худ барои нахӯди аз ҳад зиёд шӯр кардашуда хавфи ба зиндон рафтанро дорад, ва марде, ки қурбони ҳамлаи занон шуда, бо ҷароҳатҳои зарбу лат ба полис ҳозир мешавад, объекти хандахариши умум мегардад?

Довталабон намерасанд

Интихобҳои ҳамсари навбатии шоҳи Свазиленд аз сабаби норасоии довталабон ба даст ва дили подшоҳ мавриди таҳдид қарор гирифтанд. Тибқи урфу одатҳои мардуми Свазӣ, бокираҳо аз тамоми гӯшаву канори кишвар дар ҷашнвораи рангини «умхланги» дар манзили маликамодар ҷамъ меомаданд. Пеш аз он ки дар назди чашми подшоҳ бараҳна пайдо шаванд, духтарон 2–3 шабро дар бошишгоҳҳои ҷангал мегузаронанд, ки дар он ҷо ҷодугарони шоҳ тақдири онҳоро пешгӯӣ карда,сирру асрори издивоҷро барои онҳо боз мекунанд. Ва як рӯз пеш аз «мулоқот бо домод» иштирокчиёни «умхланга» бояд қамиш ҷамъ карда, бо он роҳи подшоҳро то канори ҷангал, ки дар он ҷо «арӯсҳо» бояд 24 соат рақс кунанд, густурда созанд. Аммо, эмансипатсия, ба назар чунин мерасад, бо подшоҳи Свазилендӣ ҳазли бадро бозида метавонад. Духтарони муосирро дурнамои сардхӯрии шабона дар ҷангал ва кашидани қамиш аз ботлоқ камтар ба худ, ҳатто барои он ки баъдтар тоҷро ба даст оранд, ҷалб мекунанд.Онҳо афзал медонанд телевизор тамошо карда, ё дар толорҳои рақс кайфу сафо карда, худро бо умеди малика шудан фиреб надиҳанд.

Бо ҷигари бабуин

Ягона одами 35–солаи ҷаҳон, ки номаш ифшо нашуда,бо ҷигари бабуин 2 моҳ қабл ба ӯ пайвандшуда зиндагӣ мекунад, ба шӯъбаи эҳёгарӣ интиқол дода шуд: вайро табларза мегирад, хабар дод сухангӯи маркази тиббии Донишгоҳи Питтсбург Сюзан Манко. Вай аз дақиқ кардани ҳарорати бемор даст кашида, танҳо ишора дод, ки вазъи ӯ тоқатфарсо аст. Менко инчунин афзуд, ки табибон ҳанӯз намедонанд, ки таби баланд бо чӣ боис шудааст. Беморро бодиққат назорат мекунанд. Ин аввалин амалиёти ҷарроҳӣ оид ба трансплантатсияи ҷигари ҳайвон ба инсон буд. Ба бемории мазкур ҷигари одамро пайванд кардан мумкин набуд, зеро ӯ бо чунин шакли гепатит бемор буд, ки бемoрӣ ҳатман ба узви пайвандшуда мегузашт. Аз аввали моҳи августӯ аллакай дар палатаи оддии беморхона буд.

Зан риштароширо бас кард

Ҷина духтари пашмдароз аст. Ва дар ламс тамоман нафратовар нест. Мӯйчаҳо мулоим, абрешимӣ, тақрибан мисли пашми гурба мебошанд.Танҳо ғафстар. Табиист, вай кӯшиш мекард, ки бо онҳо мубориза барад. Бенатиҷа: бартараф кардани мӯйҳо дар асоси методи нав хеле гарон, кандан бошад, дарднок аст.

Як вақт духтар пашмашро метарошид. Аммо вақте ки пашм ғафс мешавад, вай аз ин шуғл даст мекашад. Пӯст аз ду сар ҳамвор намешуд.

– Шумо ягон бор гурбаи тарошидашударо дидаед? – механдад Ҷина. – Манзараи даҳшатнок. Ман беҳтараш пашмӣ хоҳам буд.

Журналистони бадзабон низ гӯё бо шӯхӣ аз Ҷина пурсиданд: оё вай аз шабушк наметарсад? Духтар ҷиддӣ ҷавоб дод, ки хеле покиза аст. Ва худдорӣ карда

натавониста, – шӯхӣ карда,илова кард, ки аз ӯ ҳатто бӯи саг ҳам намеояд.

Ба моҳ навҳа мекашад

Ҷина ғайриоддӣ ва дарунист. Қаблан, вайро ғӯл меномиданд – махлуқе, ки ривоятҳо ба он қобилияти ба гург табдил ёфтанро нисбат медиҳанд.

– Вақте ки моҳи пурра фаро мерасад, - мегӯяд духтар, - дар даруни ман чизе ҷӯш мезанад. Ман ҳаяҷонро ҳис карда, аз ҳаяҷон пашм рост хеста, хоҳиши давидан пайдо мешавад ... Ба озодӣ ...

Аммо, Ҷина дар эҳсосҳои гургӣ иқрор шуда, итминон медиҳад, ки вай аслан васвасаи ба гулӯи касеро гирифтан надорад. Ва бӯи хун умуман нафратовар аст. Духтаргург ба худ иҷоза медиҳад, ки танҳо ба сӯи Моҳ аз балкон навҳа кашад. Одатан, барои ӯ ҳафт дақиқа барои рафъи шиддати ботинӣ кофӣ мебошанд.

Орзуи ба шавҳар баромадан дорад

Ба наздикӣ Ҷина ба синни 26–солагӣ расид. Мана аллакай се сол аст, ки ӯ танҳо зиндагӣ мекунад – волидонаш фавтидаанд. Давлат бо нафақа таъмин мекунад. Ҳамчун маъюб. Ҳарчанд ягона бемории духтар пашм аст.

– Пинҳон шудан ба дилам зад, – мегӯяд Ҷина. Бигзор мардум маро мисле ки ҳастам дарк кунанд. Ман мехоҳам кор кунам, фарзанддор шавам. Онҳо зишт нахоҳанд шуд, табибон ваъда доданд...

– Ва ба шавҳари ояндаи худ Ҷина ваъда дод, ки чизи беназире туҳфа мекунад – аз пашми худ свитер мебофад, ки онро бо чӯткаи ғафс шона мекунад. Шояд духтар ин дафъа низ ҳисси шӯхиро нишон дод. Ва шояд, не.

Андрейкаи сермӯй

Падидаи сермӯйии Ҷина Фортане мавриди баҳсҳои шадид қарор гирифтааст. Аммо тавре ки кормандони Осорхонаи антропологияи Москва ба мо гуфтанд, ин навигарӣ нест. Ҳанӯз дар асри гузашта деҳқони губернияи Кострома Андриян Евтихиев маъруфтарин намояндаи зоти сермӯйи одамон гардид. Соли 1873, дар синни 50–солагӣ, ӯро олимони Донишгоҳи Москва мавриди таҳқиқ қарор доданд. Мақолаҳо дар бораи Андриан дар маҷаллаҳои илмии тамоми ҷаҳон нашр шуданд.

Маникени деҳқон Евтихиев ҳоло дар Осорхонаи антропология нигоҳ дошта шуда, ҳар касе онро дида метавонад.

Мактаб барои якравон

Дар Окинава анъанаи қадимтарин боқӣ мондааст. Агар ҳамсарон доимо ҷанҷол кунанд ва мехоҳанд ҷудо шаванд, онҳоро ба ҷазираи начандон калон дар баҳри кушод мефиристанд, ки онро «Харсанги марг» меноманд. Вазнинтарин шароити зиндагӣ дар ин ҷазираи беодам ҳамсарони бо ҳамдигар ҷанҷолкардаро маҷбур мекунад, ки озурдагиҳоро нисбати якдигар фаромӯш кунанд ва дар мубориза барои зинда мондан нерӯҳояшонро муттаҳид созанд. Дар аксарияти ҳолатҳо ҷуфтҳои оиладор пас аз бозгашт аз ҷазира дигар дар бораи бекор кардани пайвандҳои никоҳӣ фикр намекунанд.

Шайхи ботадбир

Додситонии Исроил дар асоси шикояти хадамоти миллии таъминоти иҷтимоӣ парвандаи ғайриоддӣ боз кардааст. Айбдоршаванда яке аз шайхҳои бодиянишин

мебошад. Муҳаммад Абӯ Сҳейбани 60–сола, ки дар ноҳияи Негев, дар ҷануби кишвар зиндагӣ мекунад, ба гирифтани ғайриқонунии маблағи хеле калон аз хазинаи давлат муттаҳам мешавад.

Шайхро кормандони шуъбаи маҳаллии хадамоти таъминоти миллӣ хуб мешиносанд. Расман дар қайди ӯ 6 зан мебошанд, ки мунтазам фарзанд таваллуд карда, тибқи қонунҳои мавҷуда ҳамчун модарони серфарзанд барои кӯдакони навзод мунтазам кумакпулиҳо мегирифтанд. Дар айни замон, Муҳаммад Абӯ Сҳейбанӣ «падари хушбахт» – и 54 писару духтар шудааст, – гузориш медиҳад рӯзномаи «Идиот Ахронот». Ҳама чиз маъмулӣ идома дошт, то он даме ки дар ин оила моҷаро дар асоси рашк сар назад. Ба яке аз занони калонӣ маъқул нашуд, ки сарвари авлод ҳанӯз як марди нерӯманд аксар вақт афзалиятро ба ҳамсарони ҷавонтараш медод. Зани таҳқиршуда тасмим мегирад, ки аз шавҳари ношукраш интиқом гирад. Вай ба масъулини таъминот иҷтимоӣ хабар медиҳад, ки Шайх Муҳаммад Абӯ Сҳейбанӣ на шаш, балки танҳо чаҳор зан дорад. Дар ҷараёни тафтишот маълум шуд, ки пулҳо барои ду зани дигар барои таваллуди тақрибан 20 кӯдак аз ҷониби онҳо ғайриқонунӣ пардохт шудаанд. Дар тӯли солҳои зиёд пардохтҳо ба маблағи калон – тақрибан ду миллион шенкел, ки тақрибан ҳаштсад ҳазор доллари ШМА – ро ташкил медиҳад, расиданд. Табиист, хадамоти давлатӣ тасмим гирифтанд, ки ин пулҳоро баргардонанд. Аммо ин кор осон ба даст наомад. Шайх, тавре маълум шуд, «чормағзи сахт» будааст, - ба даъвои алайҳи ӯ пешниҳодшуда ҷавоб додааст, ки ӯ ин пулҳоро надорад ва ӯ умуман онҳоро нагирифтааст ва кӣ ба кӣ ва барои чӣ пардохт кардааст

барои ӯ номаълум аст. Тибқи тартиби муқарраршуда дар оилаҳои бодиянишин, ҳама медонанд, ки занон кумакпулиҳоро ба шавҳарони худ медиҳанд. Аммо, ягон хел далелҳои ҳуҷҷатӣ дар ин бора, ҳамон тавре, ки забонхатҳои расмии шайх барои гирифтани пул аз хадамоти таъминоти иҷтимоӣ вуҷуд надоранд, албатта нестанд. Кормандони хадамоти мазкур дар ҳолати ногувор қарор гирифтанд. Дар мавриди тафтишот бошад, эҳтимолан барои он бо шайхи тадбир, ҳамсаронаш, 54 фарзанд ва боз 150 набера сарукор кардан осон нахоҳад шуд.

Мурдагон дар кӯл ғайб заданд

Чанде пеш як хабари имконнопазир дар саҳифаҳои ҳамаи рӯзномаҳои ғарбӣ паҳн гардид: 200 нафар мурда дар қабристони деҳаи Брунои Австрия аз қабрҳо бархеста, дар кӯли наздик пас аз афтодани метеорити дурахшон ба он ҷо нопадид шуданд. Инро, агар шаҳодати шоҳидони зинда намебуданд, як дурӯғи рӯзноманигорӣ номидан мумкин буд. Ва шоҳидон ҳадди аққал 60 нафаранд. Ҳама иддао доранд, ки вақте ба кӯл дар канори шарқии деҳа ҳангоми бориши метеорӣ як метеорити дурахшони калон афтод, пас аз 15 дақиқа қабрҳо дар қабристони маҳаллӣ кушода шуда,ҳамаи онҳое, ки дар он ҷо дафн карда шуда буданд – мардон, занон, кӯдакон – ба сӯйи кӯл раҳсипор гардида, дар обҳои он ғайб заданд. Полис, ба гуфтаи капитан Имозер, қабрҳоро тафтиш кард ва онҳо воқеан кофташуда ва холӣ буданд. Гузашта аз ин, полис барои ҷустуҷӯи ҷасадҳо дар қаъри кӯл таҳқиқ кард, аммо ягон хел боқимондаҳои инсониро пайдо накард.

Ва мумиё ... профессорро таҷовуз кард

Профессор Ренато Цапаул ақли худро гум накардааст. Худи ӯ ташхиси психиатрӣ ва гинекологӣ, инчунин тафтишоти полисро талаб кард. Психиатрҳо ба натиҷа омаданд, ки вай дар ақли солим аст. Гурӯҳи гинекологҳо ба чунин хулоса омаданд, ки зан воқеан таҷовуз шуда, ва санҷиш барои падарӣ бошад, 98% –ро ташкил додааст, ва падар мумиёи 500–солаи пешво мебошад! Онҳо ҳатто намедонанд, ки чӣ фикр кунанд, – гуфт ба матбуот гинеколог аз Лима (Перу), доктор Монуэл Мендес.

– Ман хонум Цапаулро пас аз як соати таҷовуз муоина кардам ва далелҳо дорам, ки вай дар ҳақиқат таҷовуз шудааст. Инчунин мумиё низ асарҳои алоқаи содиршударо дорад; дар таҳқиқотҳои нутфаҳо эҳтимоли зиёда аз 98% эътироф мешавад, ки вай падар аст.

Бостоншиноси маъруф, зани мӯътабар, олим, профессор Ренато Цапаул (37–сола, оиладор) ба рӯзноманигорон гуфт, ки вуқӯи даҳшатнок пас аз кушодани мақбараи пешвои Инкҳо дар наздикии Сусо – «Перу» ба амал омадааст. Дар аввал, доктор Ренато Запол мехост, ки ҳомиладориро қатъ кунад, аммо кунҷковии олим боло гирифт: вай тасмим гирифт, ки фарзандеро таваллуд кунад, ки пешвои Инка, ки 500 сол пеш вафот карда буд, мехоҳад ба ӯ падар шавад.

Оё модари наберахо шудан мумкин аст?

Агентиҳои хабаргузории хориҷӣ як паёми ҳайратоварро пахш карданд: Дар дармонгоҳи Парклейн (Йоханнесбург) Пат Энтонии 48–сола ... наберахои худро ба дунё овард. Гап дар сари он аст, ки

пас аз таваллуди фарзанди аввалаш духтари ӯ Каренро ҷарроҳӣ карданд ва ӯ дигар натавонист фарзанддор шавад. Ва он гоҳ Пат қарор кард, ки ба ӯ кӯмак кунад. Табибон тухмҳуҷайраи Каренро гирифта,пас аз бордор кардани он дар найчаи озмоишӣ, онро дар организми Пат ҷой доданд. Ва ӯ якбора се фарзанд – 2 писар ва як духтар таваллуд кард. Акнун, барои он ки тифлони навзодро фарзандони қонунии худ кунанд, Карен ва шавҳари ӯ Феррейро – Иорге бояд онҳоро ба фарзандӣ қабул кунанд.

Занон таваллуд мекунанд

Дар Амрико имрӯз 28,5% занони фарзанддор намехоҳанд издивоҷ кунанд. Гузашта аз ин, ҷомеашиносони ИМА пешгӯӣ мекунанд, ки дар ояндаи наздик боз бештар занон фарзандро дар «танҳоӣ» таваллуд хоҳанд кард. Тахмин кардан мумкин аст, ки мустақилияти занон аз ранги пӯст вобаста аст. Дар байни «сафедпӯстон» танҳо 21,6% намехоҳанд, ки ба мардҳо ҳам фарзанд, ҳам даст ва ҳам қалби худро диҳанд. Ва дар байни хонумҳои сиёҳпӯст чунин хурдагирон 70,3% – ро ташкил медиҳанд. Инчунин бо «ишқи озод» 15,5% онҳое, ки ба Амрико аз кишварҳои Осиё кӯчидаанд, ва наслҳои онҳо сироят ёфтаанд. Дар омади гап, тақрибан 10,2% кӯдакони шӯравӣ бидуни «падарон» ба дунё омадаанд. Ҷомеашиносони Ғарб, ки ба мушкилоти модарони танҳо сарукор доранд, бонги изтироб заданд – аксари модарони саркаш дар зери хатти фақр ба сар мебаранд. Аммо агар дар зани «миёна»–и амрикоӣ дар як ҳамёни «миёна» дар як моҳ 1758 доллар пайдо шавад, пас дар модарони танҳо 240 рубли русӣ пайдо мешавад, ки ба – 2,4 доллар баробар аст (барои муқоиса: СММ ҳадди ақали музди меҳнатро

дар сатҳи 1000 доллар барои кишварҳои суст тараққикардаи Осиё ва Африка муқаррар кардааст). Аммо чаро занони «камбағал» боҷуръатона соҳиби фарзандони ғайриникоҳӣ мешаванд? Баъзе одамон дар ин чизи нангинро намебинанд. Баъзеҳо дар борои бордоршавӣ на дар бистар, балки танҳо вақте хабардор мешаванд, ки таваллуди кӯдак фаро мерасад. Аксар вақтмодарони оянда чунин тасмим мегиранд: «гирифтани дастгирии молиявӣ ва маънавӣ аз ҷониби волидон нисбат ба шавҳарони ноустувор аз ҳар ҷиҳат осонтар аст». Инчунин бисёр кӯдакони «тасодуфӣ» – е ҳастанд, ки ба нақша гирифта нашудаанд, – тарзи бади пайдошавии онҳо маълум аст, яъне вақте, ки алоқаи ҷинсӣ хоста мешавад.

Падари серфарзандтарин

Номи як сокини Кения Арсантус Акуку Огвелл дар китоби рекордҳои Гиннес дохил карда нашудааст, аммо дар ватани худ, алахусус дар ноҳияҳое, ки халқияти луо зиндагӣ мекунанд, ӯ ба таври васеъ маъруф аст. Дар синни 72–солагиаш вай 41 зани қонунӣ дорад. Мувофиқи анъанаи Луо, бисёрзанӣ ташвиқ карда мешавад: занони зиёдтар – фарзандони зиёдтар, аз ин ҷо дастони зиёдтари корӣ дар хоҷагӣ мебошад. Дар тӯли ҳаёти худ Огвелл 126 маротиба оиладор шуда буд. Дар 85 ҳолат, ба эътирофи ӯ, издивоҷ номуваффақ буд ва пас аз он ҷудошавӣ рух дод. Мувофиқи маълумоти рӯзномаи маҳаллии «Кения таймз», ҳаёти ин мард беҳуда нагузаштааст. Ҳоло ӯ 497 писару духтар ва 185 набераи меҳрубон дорад. Дар хона ёфтани Огвелл он қадар осон нест: ӯ доимо аз назди як зан ба зани дигараш мекӯчад.

Тавре ки метавонанд, зинда мемонанд

Чунин шуморида мешавад, ки модари серфарзандтарин дар ҷаҳон имрӯз зане аз Чили бо номи Леонтина Эспиноса мебошад, ки дар Сантяго зиндагӣ мекунад. Ӯ 76 – сола мебошад. Вай дар сисолагӣ бо Ҷерардо Элвин издивоҷ карда, аз ӯ панҷоҳу шаш фарзанд таваллуд кардааст. Вай ҳамеша дугоник ва сегоник таваллуд мекард, менависад рӯзномаи «Ультимас нотиса–с». Ҳаждаҳ фарзанди калонсол алоҳида ва мустақилона зиндагӣ мекунанд, бисту ҳашт нафар – бо модар, ва даҳ нафари дигар бо сӯзондани ангишт ҳамроҳи падари худ дар атрофи шаҳри Мелипилла машғуланд.

Леонтина ба китоби рекордҳои Гиннес дохил карда шудааст, ки ин ба ҳеҷ ваҷҳ ба вазъи душвори молиявии ӯ таъсир нарасондааст. Вай барои хӯронидани оилааш асосан бо шустани либосҳои дигарон пул кор мекунад.

Наҳорӣ ба миллион доллар

Дар фурудгоҳи Милан, ҳангоми бозрасии гумрукӣ, яке аз мусофирон нигаронии ошкоро нишон дод, ки шубҳаи кормандонро боис гардид. Ҳангоми аз назаргузаронии бағоҷ ҳеҷ чизи ҷиноятӣ ёфт нашуд. Пас кормандони гумрук тасмим гирифтанд, ки ин занро бо нурҳои рентгенӣ равшан кунанд. Дар натиҷаи санҷиши бодиққат маълум шуд, ки дар шиками хонум дар шакли бастабандшуда маъданҳои алмос ва зумуррад, ки вай субҳ фурӯ бурдааст, қарор доштанд

Ин «наҳорӣ»–и ғайримуқаррарӣ як миллион доллар арзёбӣ карда шуд.

Маугли аз сайёраи дигар

Ин кӯдакро артиши Бразилия дар ҷангал пайдо кардааст. Ӯ тақрибан 5 – сола аст. Вай ғайримуқаррарӣ қавӣ аст, аммо бештар гӯшҳо ва чашмони ӯ ба ҳайрат мегузоранд. Уфолог Траяно А. Де Мораис изҳор медорад, ки чашмони «Маугли» гоҳ–гоҳ ба «оинаҳои хурд» мубаддал мешаванд, аммо кӯдак дар ин ҳангом диданро идома медиҳад. Ва чӣ агар волидони ӯ аз сайёраи дигар бошанд? Ё ӯ насли издивоҷи омехта аст? Олимони Маркази тиббии Бразилия умедворанд, ки ба ин саволҳо пас аз чанд моҳ ҷавоб диҳанд.

Чӣ гуна умри дароз дидан мумкин аст

Некбин бовар дорад, ки мо дар беҳтарин оламҳо зиндагӣ дорем,ва ноумед метарсад, ки он ҳамин тавр ҳам аст! Ин ҳазл ба ҳаёти дароз, бахусус дар кишвари мо, даъво мекунад. Зиндагӣ умуман зараровар аст, мегӯянд ҳаҷвнигорони дигар, аз зиндагӣ мемиранд. Ҳамин тавр дар табиат сохта шудааст, ки ҳеҷ аз марг гурехтан имконнопазир аст, аммо ақидае ҳаст, ки маргро ба таъхир ва ба таври назаррас андохтан мумкин аст. Ҳамаи гап дар инҷо, дар навбати аввал,дар муносибати мусбат ба зиндагӣ аст. Аксар вақт чизҳои хуб, дар бораи худ бештар гӯед. Манбаъ фаромӯш мешавад – иттилоот боқӣ мемонад. Некбинҳое, ки ҳатто гумроҳанд, аз шаккокон (скептикҳо) зиёдтар умр мебинанд. Дар хориҷа ба масъалаи дароз кардани умр ҳамаҷонибтар ва ҷиддитар муносибат мекунанд. Як рӯзномаи Кипр рӯйхати тавсияҳои зеринро нашр кардааст, ки мо онҳоро, сарфи назар аз соддалавҳияшон, бетағйир пешниҳод менамоем.

1. Ба Худо имон оваред. Имондорон аз стрессҳое, ки маҳз онҳо моро мекушанд, бештар муҳофизат карда мешаванд.

2. Дар Исландия зиндагӣ накунед – дар ин ҷо хусусан сатҳи худкушӣ баланд аст. Ба Флорида ҳаракат кӯч бандед, ки дар он ҷо шумораи зиёди пиронсолон аллакай барои қадам гузоштан берун аз хатти садсолагӣ омодаанд.

3. Бо вуҷуди ин, дар Исландия зиндагӣ кунед – он исландиягиҳое, ки ба худкушӣ даст намезананд, назар ба ҷопониҳо дар ҷаҳон, пас аз Ҷопон, аз ҳама дарозтар зиндагӣ мекунанд.

4. Ба Йоханесбург ва Милан наравед – дар аввалӣ аз ҳама бештар дар ҷаҳон куштор содир мешавад, дуюмӣшаҳри аз ҳама ифлостарин дар рӯи замин мебошад.

5. Ба Гвинеяи Экваторӣ сафар кунед, дар ин ҷо шумораи камтарини табибон дар ҷаҳон мавҷуд буда, баҳар кадоми онҳо ба ҳисоби миёна 70 600 бемор рост меояд.

6. Ба Кувайт сафар кунед – дар ин ҷо сатҳи пасттарини марг дар ҷаҳон, ҳамагӣ 3,1 нафар ба ҳазор нафар дар як сол, ба монанди Бритониё, вуҷуд дорад.

7. Хушбахт бошед! Одамони хушбахт аз ҳама камтар аз стрессҳо, ки ба ҳаёти мо зарари бештар аз тамокукашӣ ё фарбеҳӣ мерасонанд, азият мекашанд.

8. Нанӯшед! Ҳар як фаронсавӣ солона ба ҳисоби миёна 99 шиша шароби сурх – аз ҳама зиёд дар ҷаҳон менӯшад, ва дар Фаронса дар натиҷа фоизи баландтарини фавт аз сиррози ҷигар вуҷуд дорад.

9. Равғани зайтун бихӯред – кардиологҳо исбот мекунанд, ки ин тадбири оддӣ метавонад хатари гирифториро ба бемориҳои дилу раг 30% коҳиш диҳад.

10. Тамоку накашед – он шуморо на танҳо аз сактаи мағзи сар, сактаи қалбӣ ва саратон, шуш, балки аз камақлии пиронсолӣ низ муҳофизат мекунад.

11. Афлесунро зиёдтар бихӯред – маълумотҳое мавҷуданд, ки витамини С умрро дароз мекунад.

12. Мардон дар ҳолати мастӣ дар паси чанбарак нашинед.Ин сабаби маъмултарини марг дар миёни ҷавонон мебошад.

13. Сиёсатмадор нашавед – зиндагии онҳо пур аз стресс аст, ва дар байни сиёсатмадорон сатҳи худкушӣ бениҳоят баланд аст.

Ман намедонам, кӣ чӣ тавр, аммо пас аз хондани ин тавсияҳо ман аллакай худро бо энергияи ҳаётӣ нерӯмандгардида ҳис кардам. Бо ду сабаб. Аввалан, ханда умрро дароз мекунад – бешубҳа! Сонияан, дар ҳеҷ як аз сенздаҳ банде, ки ба қонуни фарогир даъво мекунанд,дар бораи Тоҷикистон ягон чиз гуфта нашудааст. Яъне, новобаста аз он ки онҳо чӣ мегӯянд, дар мо умри дароз ва хушбахтона дидан мумкин аст, ки бо ин шуморо табрик менамоям.

Худро бишнос

Марди ҳақиқӣ ҳамеша орзуи писарро дорад. Аввалан, доштани иттифоқчии изофӣ бар асоси ҷинс ба касе халал намерасонад. Сонияан, писар бо маҳфилҳои падари худ шарик мешавад ва намегузорад, ки насаби ӯ бимирад. Аммо баъзан тақдир қодир аст ба рӯи хаёлпарастҳои махсусан ғайратманд хандида, ба онҳо як духтарро паси дигаре фиристад. Дар иттиҳодияи табобатӣ – ташхисии Вазорати тандурустии Федератсияи Россия шӯъбаи банақшагирии ҷинси кӯдак таъсис дода шудааст. Олимон чунин мешуморанд, ки рафтори ҷинсии инсон, шиддати ҳаёти ҷинсӣ бевосита

бо ҷинси кӯдаки батн алоқаманданд. Ҳаёти шадиди ҷинсӣ дер ё зуд ҳатман ба шумо писар тухфа мекунад. Ҳамин тавр, оморҳо нишон медиҳанд, ки дар оилаҳои ҷавоне, ки дар онҳо давраи гиперсексуалии мардона хеле баланд аст, аксаран писарон таваллуд мешаванд. Барои волидони сисола барои таваллуд кардани ворис хеле кам аст. Ғайр аз ин, ҳангоми таваллуди аввал аксар вақт писарон бештар таваллуд мешаванд. Ҳангоми таваллуди дуюм бошад – духтарон. Ҳатто сатҳи майли ҷинсӣ ба ҷинси кӯдакиояндаи шумо таъсир мерасонад. Заноне, ки дорои майли ҷинси қавитаранд, соҳиби писар буданро афзалтар медонанд. Ва, чун қоида, писар таваллуд мекунанд. Онҳое, ки ба бозӣ, ишқбозӣ, романтикӣ бар зарари майли ҷинсӣ бартарӣ медиҳанд, нисбат ба ҷинси кӯдаки оянда бепарвоанд – онҳо духтарро орзу мекунанд. Ва аксар вақт онҳо духтар таваллуд мекунанд.

Пас аз ҷанг, вақте ки мардон аз сабаби шумораи зиёди занони имкони басомади бештари алоқаҳои ҷинсӣ доштанд, асосан писарон таваллуд мешуданд. Ин имкон дод, ки расо пас аз 20 сол тавозуни шумораи мардон ва занон баробар карда шавад. Пас, мардоне, ки мехоҳанд соҳиби писар шаванд, хулоса бароред.

Барои кӣ – маломат, барои кӣ – ситоиш

Дар байни бумиёни Гвиани ва Бразилия модароне, ки зиёда аз як фарзанд ба дунё овардаанд, ба мушҳо, ки дар як вақт якчанд кӯдак таваллуд мекарданд,муқоиса карда шуда, шармсор карда мешуданд. Модарони бадбахт барои мавриди масхара қарор нагирифтан, як кӯдаки навзодро зинда боқӣ мегузоштанд.

Перуиҳои қадим дар чунин ҳолатҳо ба гардани волидони «гунаҳкор» ресмон мебастанд, ки онҳо вазифадор буданд онро якчанд рӯз гирифта гарданд.

Ва дар Камерун бошад, зане, ки ба шавҳари худ якчанд тифл туҳфа кардааст, баръакс, аз эҳтироми махсус бархурдор аст, зеро эҳтиром ба зан дар он ҷо бо дараҷаи боровари ӯ чен карда мешавад.

***

Дар натиҷаи бордоркунии сунъӣ аллакай зиёда аз 15 ҳазор кӯдак ба дунё омада, ба бисёр ҷуфти оиладор шодмонӣ бахшидааст ...

Ҷери ва Сюзи Уайт тӯли 8 сол интизори кӯдак буданд .... Соли 1988 ҳамсарон ниҳоят тасмим гирифтанд ба мутахассисони Институти тибби репродуктивии Норфолк (штати Вирҷиния) муроҷиат кунанд, ки дар он ҷо клиникаи аввалине дар ШМА мавҷуд аст, ки бомуваффақият бо масъалаҳои бордоркунии сунъӣ машғул аст. Ва манаҷарроҳии душвор паси сар шуд ... Ҳамчун тӯҳфа барои бо азмӣ ва сабр якбора ду фарзанд, Сара ва Кейт таваллуд шуданд.

***

Дар бораи он ки никотин заҳр аст, пеш ҳам маълум буд. Ва чанде пеш табибони Дания ба хулосае омаданд, ки заҳролудшавии кӯдак дар батни модар аз никотини на танҳо дар ҳолате, ки худи модари оянда, балки вақте падар низ сигор мекашад, рух медиҳад. Ҳисоб карда шудааст, ки агар падар дар як рӯз як қуттӣ сигор кашад, тифл вазни худро ҳангоми таваллуд тақрибан 120 грамм гум мекунад.

***

Чанде пеш ман иқтибосеро аз Пифагор дидам: «дӯсти худро интихоб намо: ту танҳо хушбахт шуда наметавонӣ: хушбахтӣ кори дукаса аст».

***

Дар рафҳои мағозаҳои Перми РСФСР коняк пайдо шуд, ки истифодаи он ҳомиладориро пешгирӣ мекунад. Истеъмоли он аз синни 18 – солагӣ тавсия дода мешавад.

***

Дар Ватикан шумораи аҳолӣ ба таври ғайритабиӣ меафзояд. Таваллуд вуҷуд дорад, аммо ҳуқуқи шаҳрвандиро шахсони мансабдор (роҳибон ва дигарон) ба даст меоранд.

***

Дар Амрико таҳқиқоти оморӣ гузаронидаанд – бо кадом сабабҳо мардон шаб аз бистар мехезанд:

Панҷ фоиз – барои ба ҳоҷатхона рафтан. Бист фоиз - барои кор рафтан. Ва ҳафтод фоиз – барои пӯшидани либос ва ба хона рафтан.

МУНДАРИЧА:

Сарсухан...
Никоҳ...
Оила ва маишат..
Оила ва хушдоман...
Муҳаббати оилавӣ...
Бороварӣ...
Банақшагирии оила...
Ҷудошавӣ...
Шиносшавӣ...
Тандурустӣ...
Рафтори репродуктивӣ.......................................
Фавт...
Таҳқиқоти ҷомеашиносӣ....................................